Publicație realizată de **Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov** în parteneriat cu **Centrul Român pentru Inițiativă Socială**

Colecții românești 3

Despre județul antebelic Ilfov 8

Picturile lui Grigorescu de la Căldărușani 9

Tudor Arghezi la Mănăstirea Cernica 11

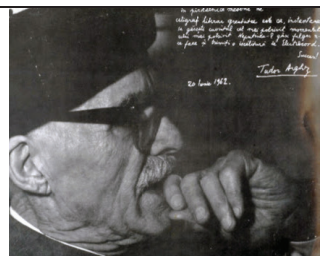

condeie Ilfovene

Nr. 38 | noiembrie 2020 | Publicație de cultură

(pagina 4)

Remember 2019. Buftea: Monument dedicat REGINEI MARIA

Emisiune specială

145 de ani de la nașterea Reginei Maria

(pagina 7)

State of the Arts, 30 de ani de artă vizuală românească

State of the Arts este un demers cultural inedit, care face o radiografie a ultimilor 30 de ani de artă vizuală românească din perspectiva instituțiilor, organizațiilor, evenimentelor și inițiativelor din domeniu, toate văzute ca proiecte care au schimbat continuu peisajul artelor vizuale. S-au urmărit mai ales evoluția/involuția instituțiilor, relația acestora cu artiștii, apariția, diversificarea și, uneori, dispariția spațiilor de expunere, a evenimentelor și a organizațiilor reprezentative. A fost sintetizat istoricul celor trei decenii în jurul a trei secțiuni relevante: Instituție. Evoluție. Artă - artistul și instituțiile: retrospective, analize, Idee. Proiect. Spațiu - spații de expunere – privire de ansamblu, privire în detaliu și Eveniment. Curator. Piață - arta de vânzare, arta ca eveniment.
Volumul bilingv State of the Arts include o selecție a celor mai relevante organizații și proiecte care au influențat ultimii 30 de ani, puse în context de eseurile unor specialiști din domeniul artelor vizuale. În completarea celor trei editoriale care delimitează tematica fiecărui capitol - semnate de Magda Cârneci, Antigona Silvia Rogozea și Ioana Ciocan -, sunt publicate articole de fond scrise de Horea Avram, Luiza Barcan, Matei Bejenaru, Zoltán Béla, Andi Daisler, Silviu Dancu, Daria Ghiu, Răzvan Ion, Alexandra Marin, Ioana Marinescu, Cosmin Nasui, Adriana Oprea, George Pleșu, Pavel Șușară, Ioana Vlasiu, Lina Țărmure.
Dosarul Zoom In, dedicat crizei generate de pandemia COVID-19, surprinde prin analize, exemple și soluții modul în care au fost continuate sau transformate proiectele din domeniul artelor plastice.
Volumul include o bogată ilustrație color și este oferit și distribuit gratuit tuturor instituțiilor și persoanelor interesate, în limita tirajului.
Dezbaterea State of the Arts, gândită inițial sub forma unor dialoguri deschise, la care să participe și publicul, s-a adaptat contextului epidemic actual. A reunit, prin intermediul platformei ZOOM, o parte dintre contributorii volumului, dar și directori de instituții muzeale, organizatori de evenimente, operatori culturali independenți. La dialog - găzduit virtual de Ștefana Mărmureanu, moderat de Magda Cârneci, Antigona Silvia Rogozea și Ioana Ciocan -, au participat Horea Avram, Andi Daisler, Petru Lucaci, Adrian Majuru, Cosmin Nasui, Dragoș Neamu, Raluca Nestor-Oancea, Ileana Pintilie și Călin Stegerean.

După o primă și timidă apariție în anii '90 a unei serii de galerii de artă susținute de diverse instituții și fundații naționale și străine, abia în anii 2000, în a doua jumătate a acestora, un nou val de galerii private, ținute de tineri profesioniști și orientate mai degrabă către arta alternativă și de avangardă își fac apariția și continuă să funcționeze și în prezent. - ***Magda Cârneci***

Haosul societal generalizat și momentele dramatice din „perioada de tranziție" (1990-1997) au avut un efect imediat asupra viziunii și menirii artei înspre direcția implicării active în viața socio-politică, conducând la o schimbare de paradigmă în ceea ce privește însuși rolul artei, discursul artistic dobândind în acel moment libertatea și curajul de a fi critic și exorcizant. - ***Antigona Silvia Rogozea***

La fel ca frumusețea, arta este în ochii privitorului, oamenii fiind cei care îi dau sens și valoare. Cultivarea relației dintre artiști, artă și public și reinventarea acesteia de-a lungul timpului sunt esențiale, un element neputând exista fără celelalte. Fie că este doar ocazională, prilejuită de evenimentele de profil, sau, dimpotrivă, cultivată și de lungă durată, interacțiunea publicului cu arta stă la baza dezvoltării scenei dedicată acesteia.
- ***Ioana Ciocan***

✍ **Cristina ANGHELUȚĂ**

Mai avem cineaști amatori?

O întrebare care merită a fi pusă. Să vedem dacă vom avea și un răspuns în această perioadă. Datorită publicației „Condeie Ilfovene" am avut și voi avea ocazia de a scrie despre istoricul activității de cineamatorism din România din perioada anilor 1957-1989, să amintesc de cinecluburi, cineamatori și de orașele lor. Dar îmi pun acum în 2020 o întrebare. Mai avem cineamatori?
Dacă până în 1989 aveam în România 680 de cinecluburi cu sute de membri și cu o producție de 1.200 de filme pe an și cu multe festivaluri-concurs, precum și Festivalul „Cântarea României" pe diverse genuri (animație, poem, documentare tehnice, turism-etnografie, folclor, artistice, experimentale, portret, construcții), cu proiecții și cu un mare public iubitor de film care umplea sălile cluburilor și căminelor culturale, acum copiii, tinerii și maturii nu mai sunt interesați de cultura și arta cinematografică. Pe posturile tv abundă tot felul de filme care mai de care agresive cu crime, război și tot felul de monștri.
Foștii cineamatori care au pus bazele „cinecluburilor" în România la 25 mai 1957 nu mai sunt printre noi și mulți cineamatori care au pus umărul la clădirea mișcării cinecluburilor nu mai sunt în viață. În urma lor au rămas numai operele cinematografice (dacă or mai fi), numele lor scrise în ziarele vremii în bibliotecile Academiei Române sau în jurnalele de activitate ale fiecărui cineclub (dacă mai sunt pe undeva).
Cinematografia amatorilor cu filmele lor a participat la zeci de competiții internaționale fiind încununate cu importante premii. O contribuție la dezvoltarea și îndrumarea cineamatorilor au avut-o și cineaștii profesioniști Ion Popescu Gopo, Bob Călinescu, Lucian Bratu, Geo Saizescu, Alecu G.

Croitoru, Andrei Baler, Aurel Mâșcă, Radu Aneste Petrescu, Eugen Atanasiu, Tudor Caranfil, Constantin Crăciun și criticii de film Călin Căliman, Eva Sârbu și Victor Antonescu. Un mare sprijin au avut cineamatorii din partea presei scrise, radioului și televiziunii, acestea remarcând filmele și pe realizatorii acestora prin diverse reportaje scrise și imagini filmate și copierea-prezentarea pe micul ecran a filmelor realizate. O mare contribuție la prezentarea pe tv au avut-o Alexandru Ștark, Aristide Buhoiu, Bob Călinescu și Tudor Caranfil.
Dacă revin la întrebarea din titlu, nu pot spune mai nimic ca răspuns. Totuși, dintre cineclubiștii vârstnici pot spune că mai schimbăm păreri și ne povestim amintirile cum lucram și auzeam zgomotul aparatelor de filmat „Krasnogorsk" sau „Admira" pe 16 mm. Pasiunea pe care o aveam la scris scenarii, regie, developarea materialelor filmate, montajul, sonorizarea și în final proiecția în fața publicului din colectivele de muncă din care proveneam, se multiplicau cu zece când primeam aplauze. O mândrie era și atunci când primeam și premii (diplome, medalii și cupe) în diverse concursuri. Acum, când toți tinerii au telefoane inteligente care filmează, fotografiază și postează imagini de tot felul, dar prost încadrate, fără înțeles, doar de amuzament, ăsta nu mai este cinematograf. Trebuie să ai o cultură a cinematografului, o însușire a felului cum se face un film. Să ai o cultură a tehnicii de filmare, a imaginii, a luminii, a opticii și o imaginație scrierii scenariilor.
Cineamatorii au învățat tainele tehnicii și culturii cinematografice specializându-se din lecțiile predate de profesioniști, fapt ce a dus la opere filmice remarcabile. În prezent nu mai sunt interesați tinerii de pasiunea cineclubistă, nu mai au cine să îi îndrume și să-i sprijine. Nu mai investește nimeni în amatori și mai ales în cinecluburi și în festivaluri. Să nu uităm că România face parte din „UNICA". Dar cu cine?
Dintre cei vechi mai sunt activi pe unde pot doar 6-8 cineclubiști în București, Oțelul Roșu și Reșița. Oare pe cei din Ministerul Culturii nu i-ar interesa să se implice în activitatea cineclubistă din România?

✍ **Victor COLONELU, regizor**

POEZIE

Leul și măgarul

Un leu care pe vremuri fusese Împărat,
Însă pe care soarta apoi l-a detronat,
Intrase, - pe cât spune un mare cronicar, -
În slujbă la măgar.

Făcând aceasta leul nevolnic și bătrân,
Crezuse că măgarul, ilustrul său stăpân,
Va ține socoteală, în vremi cine-a fost leul
Și-o să-i respecte eul, -
Cu-atât mai mult că 'n vremea cân leul sta pe Tron,
Măgarul îi fusese Curtean iubit, cocon...

E drept că dinspre partea mâncării, n'avea grai
Să mulțumească, leul: trăia, mă rog, ca 'n rai,
Căci, la măgar acasă, - nu mai le 'nșir pe-anume,
Dar se găseau tot felul de bunătați din lume
Și dintre toate astea, nimic nu sta sub chee,
Ba liber era leul, banchete chiar să dee,
Dar.. uite, vezi, în toate pe lume e un „dar"
Și leul, nu odată plângea un plâns amar,
Căci urechiatul nostru, parcă 'ntr'adins, mereu,
Când îi era pe lume mai drag bietului leu,
Îi poruncea, cu vorbe rostite plin și rar,
Cu ifos de măgar:
Ba să-i aducă ceașca de mazagran cu pai,
Ba vânt să-i facă 'ntr'una c'un mare evantai,
Ba îi cerea, - și leul simțea nespusă greață, -
Să-l spele pe picioare în orice dimineață...

A suferit sărmanul de leu o lună 'ntreagă,
Dar într›o zi cu soare,
Pe când măgarul nostru era la vânătoare, -
Își strânse 'ntr'o desagă
Avutul bietul leu
Și, părăsind belsugul, s'a dus cu Dumnezeu...

Eșind însă pe poartă, l-a întrebat un câine:
— Cum, leule, se poate să fugi tu de-așa pâine?!
Ce vei mânca, sărmane, cu 'ncepere de mâine?

— Hei, măi Grivei, - răspunse oftând, fugarul meu, -
Când te-ai trezit pe lume așa cum sunt eu,
Leu, -
Fost Împărat pe vremuri și mare Ghinărar, -
Perferi un trai amar,
Preferi să mori de foame sau să mănâci frunzar,
Dar slugă umilită nu poți fi la măgar!...

✍ **Vasile MILITARU** (n. 19 septembrie 1885, Dobreni, județul Ilfov - d. 8 iulie 1959, închisoarea Ocnele Mari)

Director al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov
Alexandrina NIȚĂ

Condeie ILFOVENE

Editor:
Centrul Român pentru Inițiativă Socială
Editor coordonator:
Cătălin DRAGOMIR
Redactor șef:
George V. GRIGORE
Redactori:
Cristina ANGHELUȚĂ, Anica POPA, Iulia GEORGESCU, Marius Florin VĂDUVA, Alexandru LEOLEA, Livia Andreea NIȚĂ
Foto:
George V. GRIGORE
DTP:
Dan DULGHERU
tipar - www.tipografiaKLM.ro

Tel. **0371.084.001**;
e-mail: **condeieilfovene@gmail.com**
ISSN 2601 - 0984; **ISSN-L 2601 - 0984**
Publicație distribuită gratuit

27 octombrie - 1 noiembrie 2020.

Cinci filme documentare românești, la Festivalul International de la Jihlava din Cehia

Festivalul International de Film Documentar de la Jihlava, aflat la cea de-a 24-a editie, s-a desfășurat, în acest an, în mediul online, în perioada 27 octombrie - 1 noiembrie. Filmul documentar creativ este celebrat anual în cadrul Festivalului de la Jihlava, recunoscut drept unul dintre cele mai mari evenimente de acest tip din Europa Centrală și de Est. Reprezentanța Institutului Cultural Român la Praga a sprijinit participarea a cinci filme documentare românești: „Motherlands“ (regia Gabriel Babsi, coproducție România - Ungaria, producători Ágnes Horváth-Szabó și András Pires Muhi) a participat în cadrul secțiunii „First Lights“, dedicată filmului de lungmetraj documentar de debut din lume, cu premiul pentru *Cel mai bun film documentar de debut.*

„Noi împotriva noastră / Us Against Us“ (Tarara Andra / Romania, 2020, Premieră Internațională) a participat la secțiunea „Between the Seas“pentru *Cel mai bun documentar din Estul și Centrul Europei.*

Filmul documentar „Noi împotriva noastră“ a fost câștigătorul Jihlava Film Fund în 2019.

„Călătorie în jurul casei în 60 de zile / Journey around the home in 60 days“ (Solomon Alexandru, Manolache Alina, Tarara Andra, Schwartz David, Pop Laura, Petri Vlad, Galgoțiu Teona / Romania, 2020, Premieră Internațională) a participat tot în cadrul secțiunii „Between the Seas“ pentru *Cel mai bun documentar din Estul și Centrul Europei.*

Cele șase materiale video care alcătuiesc omnibusul „Călătorie în jurul casei în 60 de zile“ au fost realizate la inițiativa ICR, ca parte din secțiunea Cinem@Casa, secțiunea online din cadrul ediției din 2020 a Festivalului Filmului European (24.FFE). Acestea sunt:

- „Călătorii reciclate / Recycled Travels“ - Alexandru Solomon;
- „Sunt aici/I am here“ - Alina Manolache
- „Ținutul care nu doarme niciodată/The Land That Never Sleeps“ - Andra Tarara & David Schwartz
- „Atrii, ventricule/Atriums, Ventricles“ - Laura Pop
- „Cerbul a trecut prin fața mea/The Deer passed in front of me“ - Vlad Petri
- „Elefant departe/Elephant far away“ - Teona Galgoțiu

„Apropieri/Take them into the light“ (Ioana Grigore de la UNATC/Romania, 2020, Premieră Internațională) a participat în secțiunea „Between the Seas: Student Film Competition“ pentru *Cel mai bun documentar studentesc din Estul și Centrul Europei.*

„Munca noastră cea de toate zilele/Our daily work“ (Chicos Lucia/Romania, 2019, Premieră Internațională) a participat în secțiunea „Short Joy“pentru *Cel mai bun scurtmetraj documentar.*

La ediția din acest an a Festivalului Internațional de Film Documentar de la Jihlava, organizatorii invită cinefilii sa facă parte din juriu. Toate filmele au putut fi urmărite gratuit pe DAFilms. ■

Cristina ANGHELUȚĂ

9 octombrie 2020.

COLECȚII ROMÂNEȘTI

Cutii muzicale

Piesele aparțin colecției Muzeului Recordurilor Românești

Romfilatelia dedică seriei Colecțiilor românești o nouă emisiune de mărci poștale cu tema Cutii muzicale, care a intrat în circulație la 9 octombrie a.c. Piesele aparțin colecției Muzeului Recordurilor Românești din București.

Cutiile muzicale au apărut în Elveția și erau inițial făcute de ceasornicari. Spre sfârșitul secolului al XVIII-lea, ceasornicarul elvețian Antoine Favre folosește principiul lamelelor de metal acordate și le introduce într-un ceas. După scurt timp, acestea vor forma cutiile muzicale, create independent de ceasuri. Au existat și câteva cutii muzicale ce îndeplineau mai multe funcții. De exemplu, au existat cutii care, pe lângă scurta bucată melodică, ascundeau țigarete. O apăsare a butonului pornea melodia, iar ușițele în care erau depozitate țigaretele se deschideau, rămâneau deschise câteva secunde, apoi se închideau odată cu oprirea melodiei.

Pe timbrul cu valoarea nominală de 1,70 Lei este ilustrată o cutie muzicală cu tambur.

Această cutie muzicală a fost creată în Elveția în anul 1890 și reprezintă o piesă rară, foarte interesantă și cu un sunet încântător. Meșterii elvețieni au pus în ceasuri și în cutiile muzicale ore întregi de muncă, iar măiestria lor este și astăzi apreciată. Cutia muzicală conține un pieptăn metalic acordat, iar dinții acestuia sunt acționați de către un cilindru cu pini. În plus, cilindrul nu conține o singură melodie, ci opt, existând și posibilitatea redării tuturor melodiilor sau a repetării unei melodii.

Orga cu fluiere Harmonipan este redată pe timbrul cu valoarea nominală de 1,90 Lei. Astfel de cutii muzicale erau folosite în târguri și piețe de către muzicanți stradali. Ele funcționau pe bază de aer, acesta acționând fluierele într-o anumită ordine. Sunetul produs de o astfel de cutie este puternic pentru a putea acoperi zgomotul străzii. De asemenea, cutiile sunt adeseori decorate cu flori sau cu diferite imagini pentru a atrage atenția trecătorilor. Astfel de cutii au ajuns să fie astăzi foarte rare, datorită faptului că sunt produse din multe componente din lemn sau piele, mult mai greu de întreținut și de conservat. Această piesă a fost produsă în Germania, în jurul anului 1910.

Orga cu hârtie perforată Simfonia este reprodusă pe timbrul cu valoarea nominală de 2,20 Lei.

Spre deosebire de alte cutii muzicale, acest tip de aparat nu funcționează cu cilindri, ci cu role de hârtie. Astfel, în interiorul cutiei se pornește un mecanism care aspiră aerul, făcându-l să treacă prin anumite orificii, conectate la diferite fluiere. Astfel de cutii erau folosite în Statele Unite ale Americii, în jurul anului 1900, cu precădere în capele și biserici.

Polifonul cu pieptăn Kalliope este ilustrat pe timbrul cu valoarea nominală de 3,30 Lei.

Această cutie muzicală acționată cu monede, de dimensiuni impresionante, capabilă să producă un sunet puternic și clar, a fost gândită pentru spațiile publice și aglomerate. Creată de firma Kalliope din Germania, în anul 1900, această cutie muzicală putea fi amplasată în hoteluri, în restaurante sau chiar în gări.

Pe timbrul cu valoarea nominală de 5 Lei este reprezentată o cutie muzicală cu disc Kalliope.

Pentru acest tip de cutie muzicală, sunetul nu mai era înregistrat pe un cilindru cu pini, ci pe un disc cu perforații. Aceste perforații erau cele care acționau pieptănul metalic, producând sunetul. Avantajul acestor cutii muzicale este că melodiile se pot schimba mult mai ușor decât la cele cu cilindru, discurile putând fi înlocuite fără a necesita proceduri complexe. Această cutie muzicală a fost produsă de firma Kalliope, în Germania, în jurul anului 1905. Pe lângă motorul cutiei muzicale și mecanismele de producere a sunetului, cutia a fost decorată cu o imagine a unei case la marginea apei. Flașneta cu coarde Faventia este ilustrată pe timbrul cu valoarea nominală de 19 Lei.

Această cutie muzicală, produsă în Spania, în jurul anului 1950, funcționează diferit față de toate celelalte pentru că sunetul este redat cu ajutorul unor coarde lovite de ciocănele speciale. Cutia poate fi ușor transportată cu ajutorul cadrului cu roți și este decorată cu flori. Ciocănelele sunt acționate cu ajutorul unei manete ce trebuie rotită cu o viteză constantă.

Această cutie muzicală conține șase bucăți muzicale.

Pe colița dantelată cu valoarea nominală de 29 Lei este redată o cutie muzicală cu dozator de țigarete, denumită Carusel Napoleon III, produsă în Franța, în jurul anului 1890. Această cutie muzicală a fost la modă în anii ’20, fiind un mod distractiv de a oferi țigarete prietenilor, ascultând o scurtă bucată muzicală în același timp. ■

Inaugurarea monumentului comemorativ dedicat Reginei Maria a României, la Palatul Știrbey din Buftea

Remember: Proiecte culturale ale Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov - noiembrie 2019

Consiliul Județean Ilfov onorează personalitățile care au marcat destinul României. Astfel, în ziua când s-au împlinit a 144 de ani de la nașterea Reginei Maria, un monument dedicat suveranei a fost inaugurat la intrarea în Palatul Știrbey din Buftea. Evenimentul a fost organizat de Consiliului Județean Ilfov și Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, în parteneriat cu Primăria Buftea și Centrul Cultural Buftea și cu sprijinul Domeniului Știrbey - Buftea.
Directorul Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, Alexandrina Niță, a ținut să menționeze importanța acestui eveniment pentru toți ilfovenii, prezenți în număr mare la această manifestare.
Supranumită „Regina Soldat“ pentru implicarea activă pe front, Regina Maria era considerată de soldații ajunși în spitalele de campanie în timpul Primului Război Mondial drept „Mama Răniților“.
După război, Regina Maria s-a implicat nu doar în politică, ci și în diplomație, fiind unul dintre principalii actori ai Marii Uniri din 1918, care și-a continuat demersurile pentru recunoașterea internațională a României Mari prin negocieri cu marile cancelarii ale vremii.
Numele Reginei Maria este legat de județul Ilfov prin faptul că, în 1916, în Primul Război Mondial, Palatul Știrbey din Buftea a fost loc de refugiu pentru suverană și copiii săi. Cu toate acestea, până în prezent în Buftea nu a existat niciun monument dedicat reginei. Vizibil emoționat, sculptorul Cristian Ioan Pentelescu a mulțumit asistenței pentru aprecierea manifestată față de opera sa, neuitând să-i amintească și pe ceilalți care l-au sprijinit să-și ducă la bun sfârșit creația - meșteri pietrari, meșteri turnători, a căror contribuție nu trebuie uitată.
Bustul reginei Maria - o statuie mândră și frumoasă din bronz, ridicată pe un soclu de piatră - a fost inaugurat în prezența a numeroase autorități județene, reprezentanți ai poliției, jandarmeriei și ai inspectoratului școlar.
Acum, pentru toți cei ce trec prin orașul Buftea, statuia Reginei Maria a României este un loc de pelerinaj și de mulțumire... Îi mulțumim pentru tot! Îi mulțumim că a iubit România! ■

George V. GRIGORE

Festivalul-concurs „Hora de la Clinceni“, ediția a II-a, și-a deschis larg porțile pentru toți pasionații de muzică

Festivalul Național Concurs „Hora de la Clinceni“, ediția a II-a, organizat de Consiliul Județean Ilfov și Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, în parteneriat cu Casa de Cultură Clinceni, pe 2 noiembrie 2019 și-a deschis larg porțile pentru toți iubitorii acestei arte. Mentorul principal al acestui eveniment a fost interpreta de muzică populară Eugenia Moise Niculae.
Alături de aceasta, organizatorul principal și directorul festivalului, au mai fost prezente personalități ale județului Ilfov și ale folclorului românesc care s-au constituit într-un juriu dornic să privească și să asculte tinerele talente.
Președintele juriului a fost Maria Tănase Marin, interpretă de muzică populară din Prahova, realizator și producător de emisiuni TV, pedagog și șlefuitor de tinere talente, în calitate de profesor la Școala Populară de Artă și Liceul de Artă „Carmen Sylva“ din Ploiești.
Vicepreședinte a fost Ileana Vieru, realizatoare a postului Radio Antena Satelor, iar membri au fost Alexandrina Niță, director al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, Ion Drăgan, interpret de muzică populară și profesor de canto popular la Școala Populară de Arte și Muzică din Târgu-Jiu și Iulian Nicolae, director al Casei de Cultură din Clinceni.
La „Secțiunea Muzică Ușoară“ (categoria 6-9 ani) au participat Pirpiliu Sofia Maria, Barbu Camelia, Constantinescu Daniela, Gheorghe Mara, Herghelegiu Daria, Ioniță Ariana, Oanță Antonia și Cornea Vanesa, la „Secțiunea Grup Muzică“ au participat grupurile „Star Show“ și „Strong Music“, iar la „Secțiunea Muzică Populară (categoria 6-8 ani) au participat Barbu Camelia, Barbu Ioana Alessia, Cernat Adelina, Cosma Andrei Mihai, Gheorghe Mara, Herghelegiu Daria, Ilie Maria, Ion Isabell, Istrate Maria Nectaria, Ivan Rebeca, Măcelaru Ana Maria și Stănilă Andreea.
La „Secțiunea Muzică Populară“ (categoria 9 - 11 ani) au participat Bălănică Mihai, Cristea Ionela Teodora, Iosif Șara Maria, Lixandru Mario Andrei, Matei Elena Alexandra, Mocanu Georgiana Diana, Pricopie Bianca Marina, Sandu Mirela, Soare Ingrid Ana Maria, Stroe Radu, Tudor Maria și Tudoroiu Melisa Maria.
După un moment de pauză în care a fost prezentat un moment de teatru interactiv, prezentat de trupa „Bum - Bum“, din partea CJCPCT Ilfov, a urmat jurizarea „Secțiunii Muzică Populară“ (categoria 12-14 ani), cu următorii concurenți: Bălăreanu Alexandra Nicoleta, Bocan Ștefania, Daniela Diaconu Nectaria, Florescu Anelis, Floricică Maria Diana, Ghiorghe Răzvan Gabriel și Ghiurcă Mihai. A urmat „Secțiunea Muzică Populară“ (categoria 15-18 ani) cu următorii: Cruceru Lavinia Elena, Ozmen Aysenur, Pencu Francesca Paola și Șerban Ana Gabriela. La „Secțiunea Doian și Balada“ (categoria 12-14 / 15-18 ani) au participat: Bălăreanu Alexandra Nicoleta, Ghiorghe Răzvan Gabriel, Mocanu Georgiana Diana și Ozmen Aysenur. La „Secțiunea Grup Muzică Populară“ au fost prezente grupurile: „Floricele Muntenești“, „Jilăveanca“ și „Zestrea Ilfoveană“.
Au urmat un recital special oferit de organizatori și festivitatea de premiere a câștigătorilor acestui festival.
În cadrul acestui eveniment important Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov a participat cu premii constând în rucsacuri, cărți și penare.
Scopul festivalului a fost de a descoperi, selecta, îndruma și promova tinerele talente, urmărind promovarea muzicii românești de calitate. ■

George V. GRIGORE

Ilfoveanca Nicoleta Tudor ne invită în „Cercul Vrăjitorilor“

După ce v-am delectat cu atâtea versuri minunate ale scriitoarei Nicoleta Tudor, de această dată vă anunțăm o apariție editorială. Este vorba despre „Cercul Vrăjitorilor“, al treilea volum din trilogia „Triunghiul de foc“. Pentru cei care cunosc și celelalte volume ale trilogiei („Triunghiul de foc“ și „Regăsirea Discurilor solare“), acum discurile solare și pumnalul de lumină s-au reunit, iar responsabilitatea apasă din greu pe umerii familiei Brădulescu, în timp ce presiunea celor care își doresc cu disperare aceste obiecte magice este și ea din ce în ce mai mare.

Ca să împartă această responsabilitate, Sebastian, Conducătorul Cercului Vrăjitorilor din România, împreună cu tinerii familiei Brădulescu, sunt nevoiți să plece în căutarea vrăjitorilor, pentru a reuni Cercul. Dacă vor reuși, veți afla citind acest volum, „Cercul Vrăjitorilor“, și veți avea, cu siguranță, parte de aventură și de răsturnări de situații, alături de nelipsitele povești de dragoste. Replicile spumoase, unitatea familială, iubirea pură care trece peste toate obstacolele și, mai ales, învingerea răului, toate acestea au făcut ca volumul „Cercul Vrăjitorilor“ să fie foarte special și greu de uitat.

Autoarea se dezvăluie: „Să vă spun un secret: de fiecare dată când îmi iese de la tipar o carte, după ce mă bucur de ea, după ce o mângâi și o alint, după ce o bag într-o ședință foto, mă apuc să o citesc! La fel am făcut și cu Cercul Vrăjitorilor! Am început să citesc, am râs, am plâns, am avut pielea de găină pe mine, iar când am terminat-o, am zis: băi ce carte mișto am scris!“

Cartea te cuprinde în paginile ei vrăjite și nu-ți dă drumul decât când ai ajuns la pagina de final. Atunci rămâi cu un zâmbet pe buze. Frumoasă călătorie! ■

„Salt în poveste“

Noi știm că Patrick Dochinoiu, din clasa a VI-a, elev la Școala Germană „Hermann Oberth“ din Voluntari, locuiește de felul lui mai mult în poveste, că are o imaginație debordantă, că trăiește în fiecare text pe care-l scrie.

Ne-a delectat de câteva ori cu poveștile sale pline de aventuri și de mister, pe care le-am și publicat în paginile „Condeielor Ilfovene“. Ne bucurăm, de aceea, că a reușit ca și Maria M. (clasa a VIII-a) și Delia D. (clasa a VI-a) să convingă juriul concursului național de scriere creativă propus de editura Arthur, fiind ales printre cei zece autori juniori ai viitoarei antologii „Salt în poveste.“ Concurența a fost mai mare ca oricând, au trimis texte sute de copii din țară, așa că-l felicităm din suflet. ■

Anul viitor va participa la o tabără de *creative writing* unde va lucra cu unii dintre cei mai buni scriitori de azi. Sperăm ca muza să îl inspire și așteptăm viitorele povești la gura sobei (sau lângă calorifer).

✍ Patrick Dochinoiu, Școala „Hermann Oberth“, Voluntari

Cursuri susținute de Ștefan Ciobanu la Centrul Cultural Cornetu

Cu o experiență de 28 ani în lumea muzicală românească și internațională, Ștefan Ciobanu și-a pus amprenta artistică în cadrul multor show-uri de televiziune, cântând de-a lungul carierei alături de nume sonore ale muzicii românești.

Compozitor, orchestrator, om de studio dar și de live, Ștefan Ciobanu se alătură cu entuziasm colectivului Centrului Cultural Cornetu pentru a-i inița pe copiii cornețeni în tainele pianului, ale tobelor și, în general, tainele muzicii ca artă și vocație. Dacă simțiți faptul că ai dumneavostră copii au talent în acestă direcție artistică, puteți cu încredere aborda cursurile susținute de Ștefan Ciobanu. ■

2-18 octombrie 2020

150 de ani de creație publicitară și mărci care au fost create în România

Cine și-a dorit o călătorie nostalgică și plină de umor în ultimii 150 de ani de creație publicitară și mărci care au fost create în România, a putut vizita o expoziție cu peste 500 de obiecte autentice de memorabilia și artefacte, ambalaje, afișe, propagandă politică, postere, machete, ziare și reviste cu reclama, găzduită de Mega Mall București între 2 și 18 octombrie, sub umbrela „Made in RO“, primul muzeu temporar de publicitate și branduri românești.

Această expoziție a deschis seria de evenimente organizate sub umbrela muzeului temporar „Made in RO“, din perioada 3-18 noiembrie, de la Arcub-Hanul Gabroveni.

Vizitatorii au putut descoperi cum a apărut publicitatea ca activitate în România, ce cumpărau românii în trecut, dar și poveștile din spatele reclamelor și ale brandurilor naționale de altădată, marcând astfel debutul celei de-a treia ediții a primului muzeu temporar de publicitate și branduri românești, inițiat și organizat de Asociația ESCU. Evenimentul a reprezentat o introducere cu parfum retro în casele românilor din trecut, printr-o expoziție care a înglobat „anunciuri“ amuzante și cu o grafică spectaculoasă, precum și obiecte marcante din creația publicitară și din evoluția mărcilor emblematice autohtone, care vor prinde viață, oferind o experiență culturală nemaiîntâlnită într-un spațiu comercial.

Expoziția a fost o ocazie unică pentru public de a explora peste 500 de obiecte autentice de memorabilia și artefacte, precum ambalaje, afișe, materiale grafice, propagandă politică, postere, machete, ziare și reviste cu reclame, produse casnice de larg consum, cosmetice, jucării, textile, electronice și electrocasnice, produse alimentare, clipuri TV cu reclame sau transmise la radio, studii de caz pe campanii de publicitate și antreprenori români, reclame din arhive și multe altele. Selecția a cuprins piese autentice din patru perioade de timp distincte: antebelic, interbelic, perioada comunistă și întoarcerea la capitalismul din perioada contemporană - conținând atât printuri (afișe, ziare, reviste), cât și obiecte reprezentative pentru designul de produs de larg consum al acestor vremuri.

Ediția a treia a muzeului de publicitate și branduri Made in RO va continua în luna noiembrie, la Arcub, printr-o componentă educativă complexă, aplicată prin expoziții, conferințe, tururi ghidate, podcast-uri și ateliere creative, masterclass-uri și spații experiențiale. Evenimentul va marca, de asemenea, și construirea primului muzeu virtual de publicitate și branduri românești, care reprezintă o cronică digitală a memoriei industriilor creative din România, cuprinzând tururi virtuale, articole, analize, fotografii de arhivă, fragmente din presa din țară, dar mai ales digitizarea unei părți din colecțiile expuse din expoziție pe website-ul dedicat proiectului www.muzeulpublicitatii.ro. ■

Surse: muzeulpublicitatii.ro; prwave.ro; modernism.ro; romaniapozitiva.ro

Pagină realizată de George V. GRIGORE

Șantierul arheologic de la Vadul Anei - Brănești

George V. GRIGORE

Patru obiective din comuna Brănești sunt incluse în lista monumentelor istorice din Ilfov ca monumente de interes local. Două dintre ele sunt clasificate ca situri arheologice - așezarea neolitică aflată în punctul Ostrov (în mijlocul lacului Brănești de pe râul Pasărea) și situl de la Vadu Anei, din zona autostrăzii A2, la vest de sat, sit care cuprinde o așezare geto-dacică, una din secolele al II-lea – al IV-lea e.n., una din secolele al VI-lea – al VII-lea și una din secolul al X-lea.
Situl arheologic este amplasat pe teritoriul satului Vadul Anei. Cercetările arheologice preventive din 2008 au dus la identificarea unor urme de locuire din perioada secolelor II-I î.Hr., X-XI și XVI-XVII. Cercetările au constat în practicarea de secțiuni perpendiculare pe Pârâul Pasărea și a unei suprafețe între cele două secțiuni.
În timpul cercetărilor au fost recoltate fragmente de vase ceramice care pot fi datate în secolele II-I î. Hr., respectiv secolele IX-X și al XIX-lea.
Majoritatea acestor materiale au fost descoperite în Secțiunea 1, fapt care indică poziționarea terenului cercetat la limita sitului arheologic. Ceramica din secolele II-I î.Hr. este reprezentată prin fragmente de vase din pastă semigrosieră, cu nisip, arsă incomplet. La interior au culoare cenușie, iar la exterior cărămiziu-gălbuie. Între aceste fragmente menționăm un fragment de buton alveolat care are analogii la vase descoperite în faza târzie a civilizației geto-dacice, în secolele I î.Hr. - I d.Hr. Ceramicii getice modelate la roată din pastă cenușie fină îi aparține o toartă în bandă de la o cană, din aceeași perioadă.
Majoritatea fragmentelor de vase ceramice descoperite în cursul acestor săpături provine de la vase ce aparțin evului mediu timpuriu, secolelor IX-X. Vasele au fost lucrate din pastă ce conține mult nisip, relativ bine cernut. Arderea a fost în general incompletă, predominând vasele cu miezul de culoare cenușiu-negricioasă și la exterior de culoare cărămizie sau cărămiziu-gălbuie.
Au fost descoperite fragmente de vase cu corp bombat. Fragmentele din partea superioară a vaselor au buza la exterior. Fragmentele se remarcă printr-o diversitate de elemente de decor. Unul dintre fragmente a fost decorat cu linii simple în val. Alte fragmente ceramice sunt decorate cu o bandă de linii în val deasupra unei benzi de linii orizontale incizate. Un motiv mai rar este o linie în val deasupra unei benzi de linii în val cu analogii la Bucov. Un alt fragment de vas este decorat cu o bandă de linii în val încadrată de suprafețe decorate cu striuri orizontale. În sfârșit, unele fragmente de vase sunt decorate pe suprafețe mari cu striuri orizontale. Fragmentele de vase descoperite au analogii la Bucov și Buftea, unde, majoritatea lor, au fost datate în secolele IX-X.
Vadu Anei este un sat în comuna Brănești, înființat în 1879 de 73 însurăței împroprietăriți pe moșia din zonă. ■

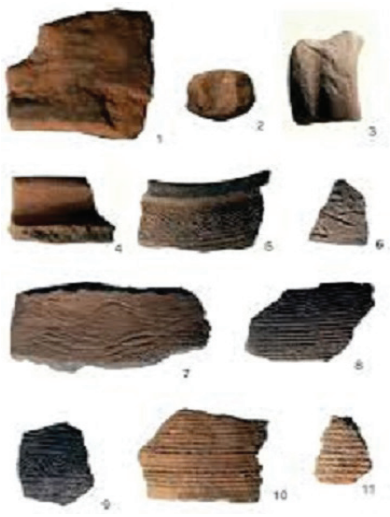

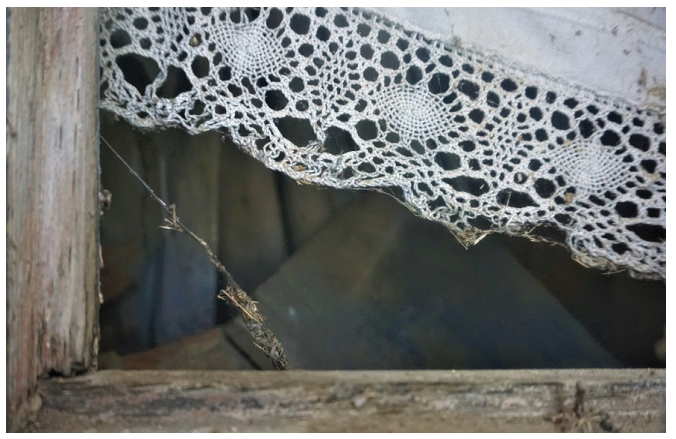

Burias, Periș

Fereastra, ca loc de comunicare...

Echipa „inventarierilor“ de la Piscu a scotocit satele ilfovene în căutarea autenticului și a istoriei. Aici, în fotografie, puteți vedea o „fereastră cu perdea“ de casă veche, țărănească, de la Buriaș (comuna Periș). Pentru casa țărănească, fereastra este loc de comunicare, spre lume și dinspre lume, iar în sărbători, hotar între lumi.
La Crăciun, e colindul la fereastră. La Paști, am aflat la Pisc despre următorul obicei: când ajungeau acasă de la biserică, cu lumânarea aprinsă, spre zori, cel venit înconjura casa de trei ori cu lumina Învierii aprinsă. La fiecare înconjur se oprea la fereastră, ciocănea și întreba: Cine este în casă? Dinăuntru i se răspundea: „Domnul nostru Iisus Hristos!“ Iată sacralitatea spațiului casnic, reînnoită la diferite soroace ale anului. Câte vor fi auzit și văzut puținele ferestre vechi care au mai rămas în satele noastre... ■

George V. GRIGORE

Pe urmele icoanei bizantine a Sfântului Ierarh Alexandru, de la Biserica lui Constantin Cantacuzino din Afumați

Prof. Marius-Ovidiu SEBE

Sfântul Alexandru, numit și „protectorul omenirii“, este considerat unul dintre cei mai mari ierarhi ai Bisericii și apărători ai credinței creștine. În lucrările monografice ale localității Afumati se păstrează o notă referitoare la o „icoană bizantină a Sfântului Alexandru“.
Icoana a fost ridicată de renumitul istoric și om politic Nicolae Iorga, când acesta vizitează biserica, în 1931, pentru o expoziție religioasă organizată la Vălenii de Munte. Acest fapt este consemnat într-un proces verbal scris și semnat chiar de ilustrul savant.
Se presupune că icoana ar data de prin anii 1800, din vremea lui Alexandru Ipsilanti, fostul proprietar al moșiei Afumați care a renovat biserica. De asemena, icoana poate fi pusă în legatură și cu alți proprietari ai moșiei Afumați cu nume de Alexandru, cum ar fi Alexandru Moruzzi sau Alexandru Schina. Alte informații sau imagini ale icoanei nu se păstrează. Există șanse mari ca această icoană să existe și în prezent chiar în colecțiile muzeale înființate sau dedicate lui Nicolae Iorga din localitatea Vălenii de Munte.
Printr-un demers inițiat în acest sens, adresat Muzeului de Artă Religioasă Vălenii de Munte, în răspunsul primit, suntem informați că nu există în patrimoniul muzeului o astfel de icoană, fiind direcționați către biserica „Nica Filip“, unde a existat până în anul 1940, Muzeul de Artă religioasă înființat de profesorul Iorga. Speranțele noastre se îndreaptă către preotul paroh al acestei biserici, unde demersul nostru de identificare a icoanei continuă. Interesant este că această biserică a fost ridicată chiar în timpul domniei lui Alexandru Ipsilanti, după cum mărturisește pisania bisericii. În curtea bisericii „Nica Filip“ se află și sediul protopopiatului, iar până în anul 1940 s-a aflat și Muzeul de Artă religioasă înființat de Nicolae Iorga.
Pentru patrimoniul Ilfovului și mai ales pentru comunitatea din Afumați, identificarea icoanei ar fi un lucru extrem de important. ■

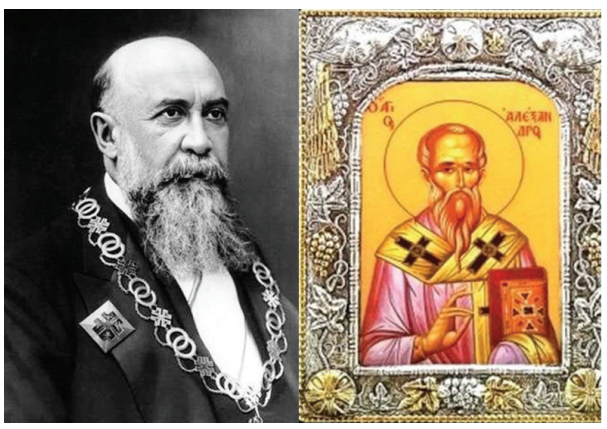

CONSILIUL JUDEȚEAN PRAHOVA
MUZEUL JUDEȚEAN DE ISTORIE ȘI ARHEOLOGIE PRAHOVA
PRAHOVA DISTRICT MUSEUM OF HISTORY AND ARCHAEOLOGY
Str. Toma Caragiu, nr. 10, cod. 100042, Ploiești, ROMÂNIA, Tel/Fax: 0244 - 514437, Cod fiscal: 2843442;
E-mail: office@histmuseumph.ro, site: www.histmuseumph.ro

Nr. 1852 Data 7 APR. 2020

Către domnul profesor Marius-Ovidiu Sebe,

Urmare adresei dumneavoastră înregistrată cu nr. 1824 din 21.04.2020, prin care ne solicitați date despre identificarea unei icoane bizantine „Sf. Alexandru" care a fost preluată de Nicolae Iorga în 1931 de la Biserica „Adormirea Maicii Domnului" din localitatea Afumați, jud. Ilfov, vă aducem la cunoștință ca aceasta nu a intrat în patrimoniul Muzeului de Artă Religioasă Vălenii de Munte, secție a Muzeului Județean de Istorie și Arheologie Prahova.
Vă sugerăm să contactați preotul paroh al Bisericii „Nica Filip" din Vălenii de Munte, ctitorie a lui Nicolae Iorga, unde a existat un muzeu de artă religioasă în perioada interbelică.

MANAGER INTERIMAR
Muzeograf Mihai Dumitrache

Intrarea Domnului în Ierusalim în paraclisul domnesc al Palatului Mogoșoaia

Echipa celor care inventariază patrimoniul cultural al județului Ilfov a pornit din nou de la Piscu și a ajuns în primitorul spațiu al Palatului Mogoșoaia. Complexul conține clădirea propriu-zisă, curtea cu turnul de veghe, cuhnia (bucătăria), casa de oaspeți, ghețăria și cavoul familiei Bibescu, precum și biserica „Sfântul Gheorghe“ aflată lângă zidurile curții.
Palatul Mogoșoaia a fost în posesia familiei Brâncoveanu timp de 119 de ani, trecând apoi în proprietatea familiei Bibescu. Biserica „Sfântul Gheorghe“ se află în afara zidurilor palatului, lângă turnul porții. Ctitorită de Constantin Brâncoveanu și terminată în 1688, cu puțin timp înainte de înscăunarea sa ca domn, pictura murală cu care e decorată include tabloul votiv care îi reprezintă pe Constantin Brâncoveanu și pe cei patru fii ai săi.
Pridvorul adăpostește mormântul lui George-Valentin Bibescu, pionier al aviației militare române.
Demn de semnalat este „Intrarea Domnului în Ierusalim“, pictată în paraclisul domnesc al Palatului Mogoșoaia. Este o pictură brâncovenească „proaspătă“ și pastelată, în care fiecare personaj povestește și transmite prin imagine starea sa sufletească. Priviți încă o dată cu atenție... Ziua de azi să vă fie ca soarele și florile de toamnă de afară! ■

George V. GRIGORE

28 octombrie 2020. **Tratatele de pace de la Paris, 1919-1920**

La împlinirea a 100 de ani de la semnarea Tratatelor de Pace de la Paris, Romfilatelia a introdus în circulație, la 28 octombrie a.c., o emisiune de mărci poștale sub titlul tematic „Tratatele de Pace de la Paris, 1919-1920“.

Desăvârșirea unității naționale a României a dobândit recunoașterea internațională prin Tratatul de la Saint-Germain-en-Laye cu Austria - care consfințea unirea Bucovinei cu România (10 septembrie 1919), prin Tratatul de la Trianon cu Ungaria - care recunoștea unirea Transilvaniei și a Banatului cu România (4 iunie 1920) și prin Tratatul de Pace de la Paris, prin care principalele puteri aliate admiteau expres unirea Basarabiei cu România (28 octombrie 1920).

Tratatul de la Trianon s-a înscris în seria documentelor internaționale încheiate la finalul Primului Război Mondial, alături de tratatele de pace semnate între puterile Antantei și Germania (Versailles, 28 iunie 1919), Austria (Saint-Germain-en-Laye, 10 septembrie 1919), Bulgaria (Neuilly, 27 noiembrie 1919) și Turcia (Sčvres, semnat la 10 august 1920, înlocuit cu Tratatul de la Lausanne din 24 iulie 1923).

Tratatul de la Trianon include Pactul Ligii Națiunilor (conținut comun pentru toate tratatele de pace încheiate după Primul Război Mondial) și definește frontierele Ungariei cu statele vecine – în principiu, actualele sale frontiere. Sunt consfințite includerea teritoriilor croate, slovene, a Voivodinei și a părții vestice a fostei provincii a Banatului în cadrul Regatului Sârbilor, Croaților și Slovenilor, a Slovaciei și Ruteniei (astăzi în Ucraina) în cadrul Cehoslovaciei, a Transilvaniei și părții răsăritene a Banatului în cadrul României, precum și a Burgenland-ului în cadrul Republicii Austria.

Un rol important în trasarea granițelor României la Conferința de Pace l-a avut Emmanuel de Martonne, un savant francez de la Universitatea Sorbona, care realizase în tinerețe o teză de doctorat privind distribuția geografică a populației din Regatul României. El a furnizat, în cadrul dezbaterilor Conferinței, argumentele pentru aplicarea principiului viabilității frontierelor, care recomanda ca noile granițe să nu țină seama doar de configurația etnică, ci și de relief, precum și de infrastructura teritorială. Temeinicia muncii lui Emmanuel de Martonne este dovedită de faptul că, la un secol după Tratatul de la Trianon, frontierele dintre România, Ungaria și Serbia sunt păstrate așa cum le-a desenat el.

Tratatul a fost semnat la 4 iunie 1920, în Palatul Marele Trianon de la Versailles. Oficialitățile care au semnat acest act istoric reprezentau Franța, Marea Britanie, Italia, Statele Unite, Japonia, România, Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor, Cehoslovacia și alte nouă state, printre care și Ungaria, reprezentată de Ágost Benárd și Alfréd Drasche-Lázár. Din partea României, Tratatul a fost semnat de dr. Ion Cantacuzino, ministru de stat și Nicolae Titulescu, ministru de finanțe și prim delegat la Conferința de Pace.

În ultima etapă a lucrărilor Conferinței de Pace de la Paris s-au elaborat prevederile Tratatului de Pace de la Paris care recunoștea votul istoric al Sfatului Țării de la Chișinău (27 martie 1918) și, în consecință, actul unirii Basarabiei cu România. Părțile contractante au fost Marea Britanie, Franța, Italia și Japonia, pe de o parte, și România, pe de altă parte. Semnat la 28 octombrie 1920, tratatul stipula faptul că „Înaltele Părți Contractante declară că recunosc suveranitatea României asupra teritoriului Basarabiei, cuprins între frontiera actuală a României, Marea Neagră, cursul Nistrului, de la gura sa până la punctul unde este tăiat de vechiul hotar dintre Bucovina și Basarabia, și acest vechi hotar.“

Tratatul a fost semnat, pentru România, de către Take Ionescu, ministrul afacerilor externe și Dimitrie I. Ghica, șef al Legației României în Franța. Tratatele semnate în cadrul Conferinței de Pace de la Paris (1919-1920) au conferit recunoaștere internațională noilor frontiere ale statului român, inaugurând o perioadă istorică cunoscută sub denumirea de România Mare sau România Reîntregită.

Emisiunea de mărci poștale este compusă din două timbre și două colițe

Primul timbru al seriei cu valoarea nominală de 8,50 lei reproduce portretul lui Nicolae Titulescu, semnatar al Tratatului de la Trianon, iar colița filatelică dantelată, având timbrul cu valoarea nominală de 29 lei, se constituie într-un ansamblu grafic în care Palatul de la Trianon este alăturat hărții României, elaborată de Emmanuel de Martonne și reprodusă în publicația pariziană „Le Petit Journal“. Timbrul coliței dantelate reproduce portretele Regelui Ferdinand I și Reginei Maria, alături de stema României Mari. De asemenea, în spațiul coliței dantelate se regăsesc portretele personalităților române prezente la dezbaterile Conferinței de Pace: Ion. I. C. Brătianu, Nicolae Titulescu, dr. Ion Cantacuzino. Cel de-al doilea timbru, cu valoarea nominală de 8,50 lei, reproduce portretul șefului delegației Basarabiei la Conferința de Pace de la Paris, Ion Pelivan, iar timbrul coliței nedantelate, cu valoare nominală de 29 lei, reproduce portretul lui

Take Ionescu, în ansamblu grafic cu Actul Unirii Basarabiei cu România, datat 27 martie 1918. Mapa filatelică este realizată în tiraj limitat de 277 exemplare și este echipată cu un bloc de 2 timbre nedantelate, precum și plicul „prima zi“ a emisiunii, având ștampila aplicată în clar, în folio aur. Ambele produse sunt numerotate de la 001 la 277. ■

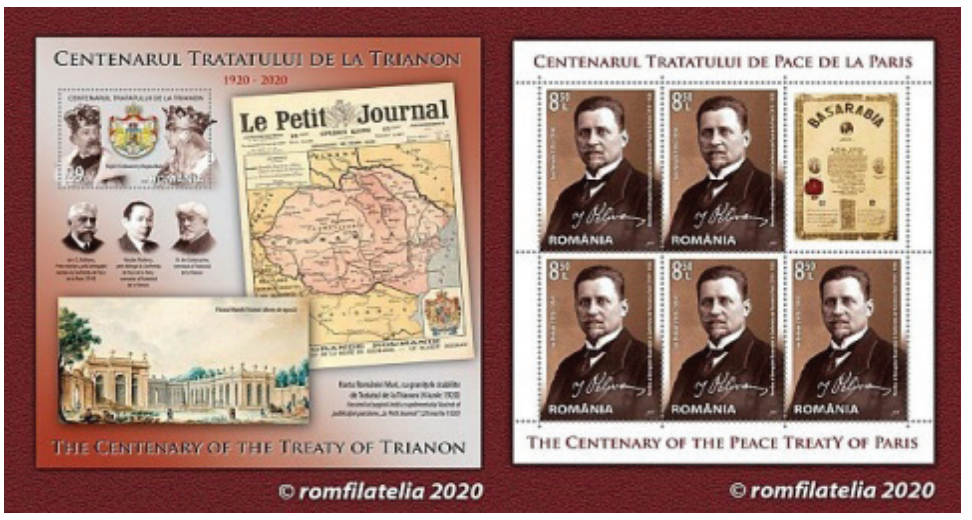

Timpromanesc.ro

25 octombrie 2020.

Concurs internațional pentru realizarea unei statui a Regelui Mihai

„Nu putem avea viitor fără a respecta trecutul nostru“

La 25 octombrie, la București a avut loc deschiderea oficială a unui concurs internațional de sculptură pentru realizarea unei statui a regelui Mihai. Statuia ar urma să fie amplasată, anul viitor, la Sinaia, orașul unde s-a născut, în anul 1921, ultimul suveran al României.

La eveniment a participat secretarul general al Guvernului, Antonel Tănase. Ceremonia, organizată în ziua în care s-au împlinit 99 de ani de la nașterea Regelui Mihai și în care a fost sărbătorită Ziua Armatei Române a avut loc în Piațeta Regelui Mihai din București.

„Vă invit să ne amintim astăzi, când se împlinesc 99 de ani de la nașterea Regelui Mihai, de discursul memorabil pe care l-a rostit în Parlament pe 25 octombrie 2011. Așa cum a spus atunci Regele Mihai, nu putem avea viitor fără a respecta trecutul nostru și prima noastră datorie în ziua de 25 octombrie este să ne amintim de toți cei care au murit pentru independența și libertățile noastre. Unul dintre acești mari oameni de stat, care și-a dedicat întreaga viață României și poporului român, a fost Regele Mihai. A fost o personalitate unică în istoria noastră, care, prin exemplul personal, ne-a arătat cât de importante sunt pentru societate atât garantarea și întărirea democrației și a libertăților umane, cât și respectarea legilor și instituțiilor statului“, a declarat secretarul general al Guvernului, Antonel Tănase. ■

Cristina ANGHELUȚĂ

„Casa de Monede“ marchează 145 de ani de la nașterea Reginei Maria a României prin lansarea unei emisiuni speciale oferite cu titlu gratuit într-un tiraj de 50.000 de exemplare.

Născută la 29 octombrie 1875 în Anglia, Marie Alexandra Victoria, Prințesa de Edinburgh, era nepoata reginei Victoria a Marii Britanii și a țarului Alexandru al II-lea al Rusiei. Ea avea să devină în 1892 consoarta Prințului moștenitor Ferdinand I al României, nepotul regelui Carol I. A căpătat titlul de Regină a României odată cu accederea la tron a principelui Ferdinand, pe 11 octombrie 1914, la puțin timp după izbucnirea Primului Război Mondial. Erau vremuri

Emisiune specială - 145 de ani de la nașterea Reginei Maria

George V. GRIGORE

tulburi pentru România, iar Regina Maria și-a dedicat cu generozitate timp și energie, soldaților răniți pe front, demonstrând un spirit de sacrificiu fără margini. A coordonat colaborarea cu Crucea Roșie, a organizat spitale de campanie și datorită dedicării sale a ajuns să fie supranumită „mama răniților“ sau „Regina soldat“. Actuala dimensiune geografică a țării se datorează în mare măsură calităților sale diplomatice în susținerea și apărarea intereselor României. Personalitatea sa complexă, implicarea în problemele țării și iubirea pentru poporul român au făcut ca Regina Maria să devină unul dintre cei mai iubiți monarhi ai României din toate timpurile. Farmecul său a fost recunoscut la scară mondială, Regina Maria fiind și prima regină din lume care a apărut pe coperta revistei „TIME“. Acest lucru se întâmpla în anul 1924. În plus, este și primul cap încoronat care a recomandat produse de înfrumusețare (creme, parfumuri), ca brand ambassador. „Regina Maria și-a iubit poporul și a primit în schimb iubirea nemărginită a acestuia. Maria a fost Regina care a sprijinit poporul român în perioadele dificile de război, și a reprezentat cu grație Regatul României, în zilele sale de glorie. Este o extraordinară onoare să vă prezentăm o emisie aniversară ce omagiază 145 de ani de la nașterea ilustrei Regina Maria a României.

Acum puteți comanda gratuit medalia cu portretul Reginei Maria a României, un simbol etern al uneia dintre cele mai îndrăgite personalități din istoria României“, a declarat Libor Veselý, director al Casei de Monede.

Pentru doritori, medalia se livrează alături de certificatul de autenticitate și o reproducere a suplimentului colorat al popularului jurnal francez „Le Petit Journal“. ■

Surse: romaniapozitiva.ro; casademonede.ro

Despre județul antebelic Ilfov

Ilfov a fost județ de frontieră. Se învecina cu Bulgaria (până în 1908 Imperiul Otoman) și cu județele românești Vlașca, Dâmbovița, Prahova, Ialomița și Durostor (din 1913). Denumirea județului vine de la râul Ilfov, afluent al râului Dâmbovița.
În 1864, domnitorul Alexandru Ioan Cuza dă prima lege de organizare administrativ-teritorială modernă a teritoriului României. Legea prevedea împărțirea țării în 33 de județe, având ca subdiviziuni plășile și comunele (urbane și rurale). Județele și comunele erau investite cu personalitate juridică și cu organe deliberative și executive: consiliul județean și prefectul (acesta din urmă ca reprezentant al guvernului în teritoriu), respectiv consiliul comunal și primarul (în calitate de reprezentant al guvernului în teritoriu). Plășile erau simple subdiviziuni ale județelor, fără personalitate juridică, conduse de subprefecți, cu atribuții de supraveghere și control asupra autorităților comunale. Județul antebelic Ilfov era împărțit în zece plăși: Afumați cu reședința în cătunul Belciugatul de Jos (comuna Belciugatele), Argeșul cu reședința în cătunul Bolintinul-Moșteni (comuna Bolintinul-din-Vale), Dîmbovița cu reședința în cătunul Tînganul (comuna Tînganul), Mostiștea cu reședința în cătunul Fierbinți-Tîrgul (comuna Fierbinți), Ilfov cu reședința în cătunul Buftea (comuna Bucoveni), Negoești cu reședința în cătunul Budești (comuna Budești), Obilești cu reședința în cătunul Obilești-Noi (comuna Obilești-Noi), Oltenița cu reședința în comuna urbană Oltenița, Sabarul cu reședința în cătunul Jilava (comuna Jilava) și Znagov cu reședința în cătunul Brătulești (comuna Cociocul). Județul avea 124 comune (rurale și urbane). Comuna urbană București făcea parte din plasa Dîmbovița.

Ocupațiile de bază ale locuitorilor erau agricultura și creșterea animalelor, o bună parte din populație ocupându-se și cu pescuitul și cultura viței-de-vie. Pământul județului Ilfov era cât se poate de productiv, mai ales pe luncile Sabarului, Dâmboviței și Argeșului, unde se producea o cantitate de 4/5 kg porumb pe pogon. Bălțile, mai ales cele de lângă Dunăre aveau mult pește. Din Dunăre se pescuia nisetru, morun și cegă. Din bălți se recoltau și trestia și papura, iar pe lângă Dunăre și celelalte râuri erau locuri întinse cu răchită, care se folosea în industrie.
Animalele din județul Ilfov erau cu mult mai mari, mai frumoase și mai bine îngrijite în comparație cu multe alte județe ale țării.
În 1865, în timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza, s-a început construcția primei căi ferate din România între București și Giurgiu, aceasta fiind inaugurată în 1867 în timpul lui Carol I.
În jurul anului 1602, acestui județ i se spunea județul Ilhovului, iar în anii 1654 și 1694 găsim județul Elhovului.
Marca (stema) județului era reprezentă de o biserică cu Sfinții Împărați Constantin și Elena, semn că în capitala județului se află mitropolia ai cărei patroni sunt aceștia. ■

Surse: Wikipedia, Marele Dicționar Geografic al României, George Ioan Lahovary, 1901

✍ Cristina ANGHELUȚĂ

Întâlnirea pictorilor Ion Țuculescu și Octavian Angheluță la Cernica

✍ George V. GRIGORE

Întâlnirile între artiștii deosebiți schimbă câteodată curente și direcții în artă, crează furtuni și valuri transformatoare. La fel locurile în care au loc aceste întâlniri au un magnetism al lor, o atracție fără de explicitare. Poate așa s-a întâmplat și atunci când pictorii Ion Țuculescu s-a întâlnit cu pictorul Octavian Angheluță la Mănăstirea Cernica din Ilfov. Poate...
Pictorul Ion Țuculescu a fost prezent în viața artistică fără întrerupere, dar opera lui a rămas aproape fără ecou, adevăratele sale dimensiuni vădindu-se abia în anii când nu mai expune, claustrat în locuința sa, unde materia lui plastică avea să se cristalizeze orbitor după îndelungate și misterioase mutații. În vara lui 1962, o boală neiertătoare îl doboară și este înmormântat în cimitirul mănăstirii Cernica, în cavoul familiei Galaction. Postum, pictura lui Țuculescu provoacă o revelație uluitoare, descoperindu-se un mare artist al cărui nume, în timpul vieții, n-a depășit surâsul îngăduitor al unei admirații palide. Tablourile sunt acum expuse în nenumărate expoziții organizate în țară și străinătate. Pictura lui Țuculescu frapează prin excepționala ei forță cromatică, culorile sale obligă însă să se vorbească mai curând despre magia decât despre violența lor. Astfel încât nu este hazardat să se spună că avem de a face cu un „expresionist întârziat de extracție impresionistă“, oricât de paradoxal ar părea această afirmație. În realitate opera lui Țuculescu este produsul unic al unui artist original de geniu, care tocmai prin aceasta se refuză oricărei încadrări artificiale.
Creația lui Ion Țuculescu se grupează în cicluri de lucrări cu subiecte inspirate din realitate și prezentate în imagini simbolice. În perioada anilor 1936-1937 acesta îndeplinește funcția de profesor în cadrul Seminarului Telogic al Mănăstirii Cernica. Aici l-a cunoscut pe pictorul Octavian Angheluță.
Octavian Angheluță (născut la 3 mai 1904, la Brăila, mort la 17 noiembrie 1979, la București) a fost un pictor român, artist emerit (1954), profesor universitar la Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu“, București.
„Lucrările lui Octav Angheluță se recunosc prin cromatica exuberantă și prin structura echilibrată, dar mai ales prin nota de umor“, nota criticul Adina Nanu în catalogul dedicat acestuia. A absolvit Academia de Arte Frumoase din București în 1928. Pictorul Octav Angheluță a fost fondator al Asociației Pictorilor și Sculptorilor români, împreună cu Lucian Grigorescu, Dumitru Ghiață, Alexandru Moscu, Ion Țuculescu, Alexandru Ciucurencu. Acesta a mai fost directorul Pinacotecii Statului și profesor la catedra

de Pictură a Institutului de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu“ din București.
Cronologie biografică: 1910-1914 face școala primară la Brăila; 1914-1924 întreprinde studii liceale la Bacău, Roman și Huși; 1924 - 1927 urmează cursurile Academiei de Arte Frumoase din București și frecventează în același timp Facultatea de Litere și Filosofie din București; 1929 - primește Premiul Simu pentru lucrările „Colț de atelier“ și „Natură moartă“ expuse la Salonul oficial; 1929-1936 îndeplinește funcția de profesor de desen la Liceul de Băieți din Câmpina; 1931 deschide expoziție personală de pictură la Câmpina cu 60 de lucrări; 1932, 1936, 1937, 1939 primește diferite premii la Saloanele oficiale; În perioada anilor 1936-1937 îl întâlnește pe Ion Țuculescu la Mănăstirea Cernica, unde acesta îndeplinește funcția de profesor în cadrul Seminarului telogic de aici; 1940-1949 - în timpul celui de al Doilea Război Mondial se stabilește la Râmnicu Vâlcea și după război este mobilizat pentru lucru, având în grijă colecțiile de artă ale Pinacotecilor Statului din București și Iași și ale Muzeelor Kalinderu și Aman; 1949 - este numit conservator la Galeria națională a Muzeului de Artă al RSR, lucrând alături de pictorul Marius Bunescu; 1952, 1953 - primește Premiul de Stat Clasa a II-a; 1952-1972 - este profesor la Catedra de Pictură și Compoziție a Institutului de Arte Plastice București; 1954 - primește Ordinul Muncii Clasa a II-a; 1954 - este recunoscut ca artist emerit; 1965 - primește ordinul Steaua Republicii RSR, clasa a II-a. Întreprinde de-a lungul timpului o serie de călătorii de studi peste hotare.
Deschide o mulțime de expoziții de grup în România după cum urmează: 1929, 1931, 1932, 1935-1940, 1943-1945, 1947 - expune la Salonul Oficial; 1938, 1940 1943-1945 - participă la expoziția „Tinerimii Române“; 1940 - participă la expoziția „Grupului Nostru“; 1948 - participă cu lucrări la Expoziția anuală de stat și grupul „Flacăra“; 1950, 1962 - participă la Expoziția anuală de Stat;
Deschide expoziții personale astfel: 1931, 1933, 1934 - Câmpina; 1935 - Sala Mozart; 1937 - Sala Dalles; 1939 - Sala Dalles; 1940 - Sala Dalles; 1942 - Sala Dalles; 1946 - Ateneu; 1958 - Sala Magheru; 1962, 1967, 1970, 1974 - București. Deschide expoziții și în străinătate, după cum urmează: 1946 - Sofia; 1952 - Helsinki; 1954 - bienala din Veneția; 1955 - Varșovia; 1956 - Viena; 1958 - Moscova, Praga, Budapesta, Viena, Berlin; 1959 - Belgrad și Minsk; 1960 - Praga, Bratislava, Berlin.
Dintre tablourile sale remarcabile menționăm: Micuța cusătoreasă - ulei pe pânză, 44x39 cm, 1940; Piața Tomis - ulei pe pânză, 50,5x74,5 cm, 1975; Colț de atelier; Natură moartă; Păpușa.
Priviți universul picturilor lui Octavian Angheluță și aduceți-l în vecinătatea universului pictural al lui Ion Țuculescu. Poate veți înțelege revărsarea de culori a celor doi în imagini clare sau mai estompate. Și veți prinde și cheia mesajului ce erumpe din acestea... ■

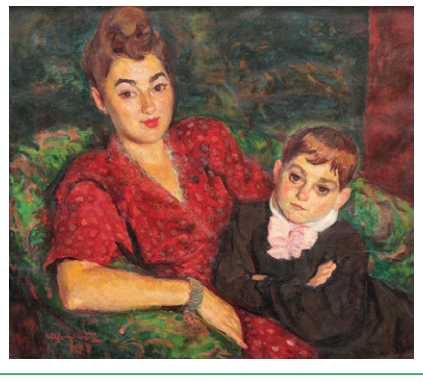

Surse: ziarulunirea.ro; radioromaniacultural.ro; vremeanoua.ro; ziare.com; wikipedia.org; ziarulmetropolis.ro; worldpress.com; editiadedimineata.ro; destepti.ro; identitatea.ro; muzeulbucurestiului.ro; artland.com; artmark.ro; dependentdearta.ro

Bibliografie:
Adrian BUGA „Octav Angheluță“, Editura Vellant, București, 2009
Adina NANU, „Octav Angheluță“, Editura Meridiane, București, 1968

Picturile lui **Grigorescu** din Muzeul Mănăstirii Căldărușani

George V. GRIGORE

În 1778 a fost înființată la Mănăstirea Căldărușani, comuna Gruiu, o școală de pictură, frecventată și de Nicolae Grigorescu în anii 1854-1855. Ca urmare a acestei perioade au rămas în muzeul mănăstirii câteva icoane pictate de mâna maestrului.

Nicolae Grigorescu s-a născut la 15 mai 1838 în satul dâmbovițean Pitaru, fiind al șaselea copil dintre cei șapte pe care familia s-a străduit să-i întrețină. La 10 ani, Nicolae a intrat ucenic de iconar în atelierul lui Anton Chladek, un portretist și miniaturist, care vorbea mai multe limbi străine și care avea clientelă importantă printre familiile boierești, intelectuali sau printre negustorii importanți ai vremii. În 1856 a executat picturile murale de la biserica din Baloteasca, iar anul următor pe cele de la biserica din Budești.

La Baloteasca a pictat împreună cu Gheorghe Grigorescu, fratele său. Nicolae s-a inspirat din miniaturile executate de maestrul său, a păstrat maniera plină de farmec, ușoară și delicată, cu acel colorit proaspăt și suav care poate fi regăsit în icoanele sale din primii ani ca și în cele realizate imediat după terminarea uceniciei. Aceeași manieră poate fi văzută și în lucrările de factură târzie în care Nicolae a ajuns la perfecțiuni ale genului, exemplu stând icoanele împărătești de la Mănăstirea Agapia.

După doi ani, Nicolae Grigorescu a părăsit atelierul lui Anton Chladek și a început să confecționeze acasă iconițe pe care le vindea la târguri. Nicolae era pregătit, așadar, pentru a-și susține traiul său și al familiei sale. Cum competiția pe piața vânzărilor de icoane era importantă, începând cu 1850, Nicolae a avut de luptat cu zugravi în vârstă și cu experiență, meșteșug și abilități comerciale. Așa se poate explica că la o vârstă destul de fragedă, Nicolae a cunoscut și a legat asociații în vederea realizării de icoane sau chiar de picturi murale. Edificatoare în acest sens este activitatea pe care a întreprins-o la biserica din Băicoi, Grigorescu semnând în 1853 înaintea ajutorului său Niță Pârâiescu. Mai târziu, la Mănăstirea Zamfira și apoi la Mănăstirea Agapia, numele colaboratorilor cu care a lucrat nici măcar nu apar în contractele întocmite în vederea executării picturilor murale.

Nicolae Grigorescu a fost primul dintre fondatorii picturii române moderne, urmat de Ion Andreescu și Ștefan Luchian. După analizele controversate ale biografilor săi, s-a înscris la „Școala Națională Superioară de Belle-Arte“. Într-o epocă de plină efervescență în căutarea unor noi căi de primenire a expresiei, artistul s-a alăturat pictorilor de la Barbizon și a urmat calea realismului și apoi a impresionismului. Urmându-și vocația de peisagist, a fost mai atras decât de orice altceva de Barbizon, satul care era în acele timpuri celebru prin arta înnoitoare a lui Jean-Fracois Millet, Gustave Courbet și a lui Theodore Rouseau, promotori ai realismului, care s-au stabilit aici.

„Pictor de front“ al Armatei Române

A însoțit armata română în calitate de „pictor de front“, realizând la fața locului în luptele de la Grivița și Rahova desene și schițe, care au stat la baza unor mari compoziții. Din 1879 până în 1890 a lucrat în Franța, fie în Bretania, la Vitre, fie în atelierul său din Paris. Revenit în țară, a deschis mai multe expoziții personale la Ateneul Român între anii 1891 și 1904. Din 1890, s-a stabilit la Câmpina și s-a dedicat cu preponderență subiectelor rustice, într-o nesfârșită variație a motivului, a pictat portrete de țărănci, care cu boi pe drumuri prăfuite de țară și numeroase peisaje cu specific românesc. În 1899, a devenit membru de onoare al Academiei Române.

A realizat o serie de icoane, dintre care șapte se păstrează până astăzi în bogata colecție muzeală a mănăstirii: „Sfinții Gheorghe și Dimitrie“ (1854), „Sfânta Treime și Încoronarea Fecioarei“ (1855), „Iisus Hristos, Dreptul Judecător“, „Sfinții Împărați Constantin și Elena“, „Izvorul Tămăduirii“, „Iisus și Femeia samarineancă“, „Sfinții Stelian, Ștefan și Pantelimon“. Mănăstirea deține o bogată pinacotecă, care are la bază colecția de artă a Mitropolitului Ghenadie Petrescu. Vechea sală a tronului domnitorului Matei Basarab, din Mănăstirea Căldărușani, adăpostește acum Sala Tezaurului aflat aici.

Căldărușaniul a contribuit din plin la crearea limbii române literare

Mănăstirea Căldărușani este unul dintre cele mai importante monumente de arhitectură bisericească din Țara Românească, una dintre cele mai mari și vechi mănăstiri ortodoxe. Numele ei provine de la configurația specială a locului în care se află, care are aspectul unei căldări, a unui căuș de palmă. Conform primei istoriografii (1870), scrisă de Casian Monahul, mănăstirea a fost ctitorită în 1638 de Matei Basarab (1632-1654). Domnitorul muntean, singurul care a ridicat mai multe biserici decât Ștefan cel Mare, aflat în conflict cu Vasile Lupu, trecând prin aceste părți, hotărăște să zidească pe locul unui vechi schit de lemn o mănăstire din piatră.

Despre existența unei sihăstrii la Căldărușani înainte de 1637 mărturisește și un hrisov din 1615, emis în cancelaria voievodului Radu Mihnea (1611-1616). Matei Basarab va ridica în mijlocul Codrilor Vlăsiei o mănăstire ca o adevărată cetate, zidită între anii 1637-1638, înconjurată pe trei laturi de apele unui lac. Biserica mare a mănăstirii, în plan treflat, cu trei turle, cu hramul Sf. Dimitrie Izvorâtorul de Mir, poartă aceeași amprentă arhitecturală ca Biserica Mănăstirii Dealu (Târgoviște) și cea a Mănăstirii domnești de la Curtea de Argeș. Paul de Alep, însoțitorul Patriarhului Macarie al Antiohiei în Țările Române, face, în 1653, următoarea descriere a mănăstirii: „Este înconjurată de o apă fără sfârșit și fără fund, are hramul Sf. Dumitru și se numește Căldărușani...“. Prin vestita sa școală de copiști, Căldărușaniul a contribuit din plin în veacurile trecute la crearea limbii române literare.

Cea mai fecundă perioadă din istoria mănăstirii rămâne totuși sfârșitul secolului al XVIII-lea, când, sub păstorirea Sf. stareț Gheorghe de la Cernica (canonizat în 2005), aceasta devine unul din principalele focare de duhovnicie și cultură ale arealului românesc. În 1834, tipografia Ungrovlahiei de la București va fi mutată la metocul Cocioc al Mănăstirii Căldărușani, împlinindu-se astfel dorința Sf. Mitropolit Grigore Dascălul (canonizat în 2006), nevoitor un timp în această mănăstire.

Biblioteca de la Căldărușani ajunsese una dintre cele mai importante colecții de carte manuscrisă și tipărită din mănăstirile Țării Românești.

Pictura bisericii mari este restaurată de Dimitrie Belizarie în 1911. Între 1950 și 1958 biserica mănăstirii a fost restaurată de PF Justinian Marina. Începând cu 1992, sub stăreția arhim. Lavrentie Gâță, se ridică o nouă stăreție. Biserica din cimitir, cu hramul Sf. Ioan Evanghelistul, datează din 1804, fiind ctitorită de frații Toma și Constantin Crețulescu.

Dintr-un hrisov din 1615, emis de cancelaria voievodului Radu Mihnea, reiese că la Căldărușani exista o sihăstrie înainte de 1637.

Mănăstirea este o construcție impunătoare pentru începutul secolului al XVII-lea și mai ales pentru pustietățile în care urma să fiinţeze. Ea trebuia să întruchipeze atât bogăția materială și spirituală a ctitorului, dar să corespundă și condițiilor sociale și politice ale Țării Române din acel secol, cu incinte bine întărite, capabile să opună rezistență atacurilor armatelor otomane și bandelor jefuitoare care plecau uneori din raialele de la Dunăre. Construcția de tip fortificație corespunde planurilor domnitorului de întărire strategică a Țării Românești, într-o epocă în care turcii otomani, ca putere suzerană, nu dădeau voie Țărilor Române să construiască cetăți de apărare. Pentru eludarea acestei interdicții se fortificau lăcașurile religioase, cu ziduri înalte de 6-7 metri și cu turnul de colț, cu metereze, care arătau limpede intențiile domnitorului de a transforma, la nevoie, mănăstirile în puncte fortificate de apărare, așa cum se crede că au fost Sadova, Strehaia, Brâncoveni, Căldărușani etc. Despre existența unei așezări monahale modeste la Căldărușani înainte de 1637-1638, pomenește și N. Iorga, vorbind despre Mănăstirea Snagov: „Țepeș a putut fi ctitor aici, ca și Matei Basarab la Căldărușani, ducând mai departe ceea ce altul începuse“.

Primele decenii ale secolului al XIX-lea au însemnat pentru mănăstirea Căldărușani un răstimp de prosperitate economic și culturală, continuată apoi până la secularizarea averilor mănăstirești, în 1863. Situatia materială foarte bună cota mănăstirea Căldărușani între mănăstirile mari din țară.

Pași pe calea spiritualității și a evoluției cultural-artistice a societății românești sunt și aceste prezențe iconice semnate de Nicolae Grigorescu și aflate în Muzeul Mănăstirii Căldărușani. Veniți spre a le admira! ■

Surse: wikipedia.org; povestidecalatorie.ro; scribd.com; amfostacolo.ro

Legătura **Mănăstirii Țigănești** cu **Castelul Peleș**

Castelul Peleș a fost construit între anii 1873 și 1914, fiind, probabil, cea mai importantă formă de manifestare a regalității în România. Castelul a fost construit ca reședință de vară a regilor României. Clădirea a fost retrocedată după Revoluția Română familiei regale a României, dar adăpostește Muzeul Național Peleș.
Castelul Peleș este unul dintre cele mai importante edificii de tip istoric din România, având caracter de unicat și este, prin valoarea sa istorică și artistică, unul din cele mai importante monumente de acest fel din Europa celei de-a doua jumătăți a secolului al XIX-lea. Regele Carol I, ales domn al României în 1866, vizitează pentru prima dată Sinaia în luna august a acelui an, rămânând încântat de frumusețea respectivelor locuri. Pe vremea aceea, Sinaia era un mic sat de munte, numit Podul Neagului. Domnitorul hotărăște construirea unui castel într-un loc retras și pitoresc: Piatra Arsă. În 1872, regele Carol I cumpără terenul, iar lucrările încep în 1873, sub conducerea arhitecților Johannes Schultz, Carol Benesch și Karel Liman. Celor 300 de muncitori care au lucrat aici le-au trebuit doi ani pentru terminarea amenajărilor terenului pe care trebuia construit Castelul Peleș. În tot acest timp, domnitorul a supravegheat personal, în detaliu, lucrările. În 1875 se pune piatra de temelie a castelului, sub care sunt îngropate câteva zeci de monede de aur de 20 de lei, primele monede românești cu chipul lui Carol I.
Castelul Peleș, semn și sediu al noii dinastii, a fost inaugurat oficial în 1883. Așezarea Castelului pe Valea Prahovei nu este întâmplătoare. Alegerea acestui loc a avut la bază o gândire strategică a noului monarh și a consilierilor săi. Castelul nu era departe de Predeal, care era pe vremea aceea granița României cu Imperiul Austro-Ungar. Ulterior, după unirea Transilvaniei cu Vechiul Regat al României, Castelul Peleș a ajuns să fie amplasat chiar în inima țării. Castelul Peleș a fost întotdeauna locul pe care și l-a dorit Regele Carol I. El capătă cu trecerea anilor după inaugurare o tot mai mare importanță, devenind reședința de vară a familiei regale române, care petrecea aici destul de multă vreme, de obicei din mai până în noiembrie. Castelul a fost deținut în proprietate de Familia Regală până în 1948, când a fost naționalizat de regimul comunist și a revenit în proprietatea privată a Casei Regale în 2006. Regele Mihai a decis să păstreze în continuare calitatea de muzeu a castelului, Peleș fiind cel mai vizitat muzeu din România.
La Castelul Peleș s-au ținut importante întruniri politice, Consiliile de Coroană, câteva dintre evenimentele istorice și importante pentru țară (cum este cel din 1914, când s-a hotărât neutralitatea României din Primul Război Mondial) și Consiliul din 1925. După inaugurarea sa, Castelul

Peleș a mai suferit modificări, extinzându-se mereu, conform dorinței membrilor familiei regale. Forma sa actuală a fost finalizată în 1914 (anul morții regelui Carol I).

Peleșul, primul castel complet electrificat din Europa

Pe lângă castelul propriu-zis au fost construite în timp și alte clădiri: Pelișorul, Corpul de Gardă, Economatul, Casa de Vânătoare Foișor, Grajdurile, Uzina Electrică și Vila Șipot. Până la terminarea castelului (1883), regele Carol I și soția sa, Regina Elisabeta, au locuit la casa de vânătoare, terminată înaintea castelului. Datorită uzinei electrice proprii, Peleșul a fost primul castel complet electrificat din Europa.
Castelul Peleș a avut o importanță deosebită pentru istoria țării noastre. Aici s-a născut, în 1893, viitorul rege al României, Carol al II-lea (care a domnit între 1930 și 1940), primul rege al dinastiei născut pe pământ românesc și primul botezat în religia ortodoxă. În 1921, la Foișor, s-a născut fiul său, regele Mihai I al României. În 1921, are loc la Peleș, nunta principesei Ileana, una dintre surorile lui Carol al II-lea, la care participă o mulțime de personalități ale vremii, inclusiv Nicolae Iorga. Doi ani mai târziu au loc serbările semicentenarului castelului Peleș.

Săli pline de istorie

În Muzeul Național Peleș, cele mai importante săli care pot fi vizitate sunt Holul de Onoare, unul grandios, cu lambriuri din lemn de nuc, tapetate cu basoreliefuri și statuete. Plafonul mobil din sticlă, acționat cu ajutorul unui motor electric sau printr-un sistem manual, era un element de surpriză pentru vizitatorii regelui, care puteau să admire seninul cerului în nopțile de vară. A fost finalizat în 1911, sub îndrumarea lui Karel Liman.
Biblioteca regală îi atrage în special pe cei pasionați de cărți rare, având coperți din

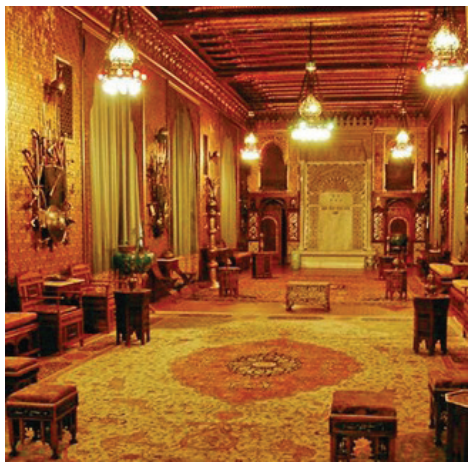

piele și gravate cu litere de aur. Chiar și pentru cei mai puțin familiarizați cu universul cărților există un punct de atracție: ușa secretă, o cale de acces în spatele unui raft cu cărți, prin care regele se putea refugia în diverse încăperi ale Castelului.
Sălile de arme, amenajate în perioada anilor 1903-1906, adăpostesc peste 4.000 de piese europene și orientale din secolele XIV-XVII.
Sala de muzică a devenit salon de serate muzicale la dorința Reginei Elisabeta. Mobilierul a fost primit în dar de la maharajahul de Kapurthala.
Sala Florentină, denumită și Marele Salon, impresionează prin plafonul sculptat în lemn de tei, aurit, cele două mari candelabre și decorațiunile în stilul neorenașterii italiene.
Sala Maură este opera arhitectului Charles Lecompte du Nouy, având elemente hispano-maure, cu o fântână din marmură de Carrara, copie după o piesă din Cairo;
Sala de teatru, care are 60 de locuri și loja regală, fiind decorată în stilul Ludovic al XIV-lea.
Sala de Concerte, amenajată în 1906, se află la etajul I. Instrumentele muzicale sunt un clavecin executat la Anvers în 1621, un pian cu coadă verticală Bluthner și o orgă Rieger cu două claviaturi;
Apartamentul Imperial a fost amenajat în 1906 pentru vizita, care n-a mai avut loc, împăratului Austro-Ungariei, invitat la împlinirea a 40 de ani de domnie a regelui Carol I.
Alte săli mai sunt: Sala de Consilii, care seamănă cu una dintre sălile Primăriei din Lucerna din Elveția, Cabinetul de lucru unde se află un birou impunător și un pupitru pentru audiențe, Sufrageria, unde sunt expuse piese de argint de o mare valoare, este situată la etajul 1 și are un mobilier rustic breton din secolul al XVIII-lea, Salonul Turcesc care adăpostește o colecție de vase turcești și persane în alamă și Dormitorul regal care este luminat de un candelabru din cristal cehesc de Boemia.

Castelul Peleș are 160 de camere și mai multe intrări și scări interioare, iar Turnul central măsoară 66 de metri înălțime.

La Mănăstirea Țigănești a fost lucrată broderia pentru Sala Maură din Castelul Peleș

Acum coborâm către câmpie... Ca o floare de nufăr neprihănit, ca un plaur călător pe unde, ca un sipet plutitor, așa ne apare Biserica Mănăstirii Țigănești, încadrată de apele Lacului Maicilor, cel care o înconjoară, asigurându-i protecție și liniște. Situată între forfota Capitalei și „Republica de la Ploiești“, Mănăstirea Țigănești aparține administrativ de comuna Ciolpani, Ilfov, și este una dintre cele mai cunoscute mănăstiri din apropierea Bucureștilor, fiind așezată în zona foștilor codrii ai Vlăsiei.
Prima așezare monahală de la Mănăstirea Țigănești, cu obște de călugări, este atestată în secolul al XVII-lea. Legenda locului, susținută de faptul că pomelnicul mănăstirii începe cu voievodul Mihai Viteazul și Doamna Stanca, ne arată că așezarea monahală exista încă de la începutul secolului al XVII-lea și spune despre aceasta că a fost zidită de câțiva călugări români veniți din Sfântul Munte Athos, de la Schitul Sfânta Ana. Cel mai vechi document identificat până acum care face trimitere la această mănăstire datează de la 1 august 1776, din vremea primei domnii a lui Alexandru Vodă Ipsilanti.
Mănăstirea Țigănești este renumită pentru atelierele sale în care sunt lucrate minunate veștminte preoțești și broderii liturgice. Aici, maicile lucrează materiale de croitorie pentru hainele preoțești, din mătase vegetală, cu fir de aur și argint, precum și bumbac. Aici a fost lucrată broderia pentru Sala Maură, din Castelul Peleș.
Un moment important în istoria acestui așezământ monaghal a fost înființarea și a unui atelier de covoare, instalat în spațiul în care se afla înainte bolnița. În prezent, pe lângă slujbele de zi și de noapte, monahiile de la Țigănești lucrează în atelierele de țesut și de brodat, se îngrijesc ca muzeul și casele de oaspeți să primească vizitatorii, cultivă pământul și păstrează buna rânduială a locului. Obștea de aici numără aproape o sută de maici și este slujită de către trei preoți.
Despre icoana Maicii Domnului făcătoare de minuni găzduită aici s-a dus vestea în toată țara. Icoana ar proveni de undeva din Transilvania. Una dintre legendele locale menționează că, la un moment dat un grup de hoți au pătruns în mănăstire și au furat bijuteriile cu care era împodobită icoana. Deși au căutat să fugă, hoții n-au reușit să mai iasă din mănăstire și la scurt timp au fost prinși. De asemenea, a existat un început de incendiu care amenința mănăstirea, iar măicuțele au ieșit atunci cu Sfânta Icoană în fața pârjolului, iar acesta s-a stins singur.
Astfel, Icoana Maicii Domnului a fost declarată ca fiind vindecătoare de boli, ocrotitoare a mamelor și pruncilor și apărătoare de incendii.
Iată cum apar legături peste timp între lumea monahală a mănăstirii Țigănești și spațiul regal al Castelului Peleș, lumi aparent paralele, dar care radiază una către cealaltă, chiar prin deviza Casei Regale a României, „Nimic fără Dumnezeu!“... ■

Surse: wikipedia.org; ziarulnatiunea.ro; crestinortodox.ro; ziarullumina.ro; trecator.ro; hoinariromani.ro; biserici.org; lumeasatului.ro; peles.ro; familiaregala.ro; welcomtoromania.ro; umblu-teleleu.ro; historia.ro, evz. roradioromaniacultural.ro;

George V. GRIGORE

Tudor ARGHEZI
la Mănăstirea Cernica

„Orice viață de om începe de mai multe ori“

Pentru cine nu știe, Tudor Arghezi a fost în viața sa zbuciumată, între anii 1900 și 1904, găzduit la Mănăstirea Cernica. A fost și „călugărul Iosif“, dar și diacon, oscilând între credință și îndoială în relația cu Dumnezeu. El obișnuia să spună că „orice viață de om începe de mai multe ori“, astfel justificându-și destinul întortocheat, dar și fabulos deopotrivă.

Tudor Arghezi, pe numele său adevărat Ion N. Theodorescu, s-a născut la București, la 21 mai 1880. S-a întreținut singur de la vârsta de 11 ani, din cauza situației financiare precare a familiei. Între 1887 și 1891 a fost elev al Școlii primare „Petrache Poenaru“. A urmat cursurile gimnaziului „Dimitrie Cantemir“ și apoi pe cele ale liceului „Sfântul Sava“ din București. Ca elev, și-a câștigat banii de întreținere dând meditații. La 16 ani s-a angajat custode la o expoziție de pictură. Anul 1896 este anul debutului său literar. La 30 iunie publică în „Liga Ortodoxă“, condusă de Alexandru Macedonski, poezia „Tatăl meu“, semnată I.N. Theodorescu. La cenaclul lui Macedonski îl va cunoaste pe Grigore Pișculescu (Gala Galaction), cu care va rămâne prieten apropiat. Între 1897 și 1899 publică versuri și poeme în proză la „Revista Modernă“ și „Viața nouă“ pe care le semnează pentru prima oară cu pseudonimul Ion Th. Arghezi. Întrerupe studiile la 18 ani și se angajează, în urma unui examen de chimie, ca laborant la fabrica de zahăr din Chitila.

A folosit pentru prima dată pseudonimul Tudor Arghezi în perioada 1897-1899, pe vremea când începuse să publice poezii și proză scurtă în reviste. A ales pseudonimul Tudor Arghezi, îmbinând numele de familie al tatălui (Theodorescu-Tudor) cu denumirea latină a Argeșului (Argesis).

La 19 ani a trăit prima dramă a vieții sale. Iubita de care era îndrăgostit a murit și tânărul, tulburat, a încercat să-și caute alinarea îndreptându-se către Dumnezeu. Așa a ajuns, la doar 19 ani, călugărul Iosif de la Mănăstirea Cernica. Cei patru ani în care Arghezi a purtat straie bisericești au stârnit nenumărate controverse. Autoritățile bisericești de mai târziu l-au considerat un călugăr care a încălcat canoanele, iar alții au spus că a ales calea bisericească din comoditate și că a fost avansat diacon grație intervențiilor unei rude, care era înaltă față bisericească. Cert este că, în 1900, odată intrat în obștea Mănăstirii Cernica, tânărul părea că și-a ales singur destinul. La slujba de călugărie a asistat și Gala Galaction, cel cu care a legat încă din primii ani de liceu o trainică legătură ce urma să dureze șase decenii. Mai apoi este hirotonisit diacon și adus la Mitropolie ca secretar. Mitropolitul Iosif Gheorghian îl recomandă pentru postul de „referent de conferențiar pentru religie comparată la Școala de ofițeri“. Călugăr fiind, Arghezi nu a întrerupt nici activitatea literară și nici pe cea publicistică. După o serie de critici aduse la adresa conducerii Mănăstirii Cernica și după mai multe abateri disciplinare, diaconul Iosif se desparte de lumea monahală. În 1905 pleacă în Franța. În urma unei legături amoroase cu Constanța Zissu, lui Tudor Arghezi i se naște în 1905, la Paris, primul copil, nelegitim - Eliazar Lotar. De la Paris, ajunge în Elveția unde vrea să urmeze cursurile Universității Catolice de la Fribourg. Cum nu avea bacalaureatul, visul lui Arghezi de a ajunge student este imposibil. A stat o vreme la Mănăstirea Cordelierilor din Elveția, unde i s-a propus să treacă la catolicism, însă Arghezi a refuzat. O vreme asistă la cursurile Universității din Geneva. Se spune că a făcut naveta între Paris și Geneva cu motocicleta și pentru a-și câștiga existența în cei cinci ani cât a trăit pe meleaguri străine a prestat diverse meserii. Astfel a lucrat ca bijutier și ceasornicar în Elveția. A încercat să locuiască și la Londra o perioadă, pentru a învăța limba engleză. În periplul său european ajunge în final în Italia, muncind și aici din greu pentru a-și câștiga existența. Despre anii petrecuți în Europa, Arghezi avea să declare mai târziu că perioada acesta a fost o etapă fără de care nu s-ar fi desăvârșit ca scriitor. Revenit în țară în 1910, Arghezi începe o intensă activitate publicistică. Îi apar lucrări în Viața Românească, Teatru, Rampa, Facla și Viața Socială, dar și în revista Cronica. S-a aflat într-o perioadă în care a avut o activitate literară prolifică, scriind versuri, pamflete politice și articole polemice cu care și-a câștigat notorietatea în cercurile teatrale, politice și literare ale vremii. La 5 noiembrie 1915 se căsătorește cu Paraschiva Burda.

Ca publicist, Arghezi se afirmă îndeosebi ca pamfletar. De altfel, după declarațiile sale, pamfletul ca gen jurnalistic reprezenta adevărata „renaștere literară“. „Pamfletul săvârșește pentru artă și compensațiile vieții sociale o operă de înviorare. El poate fi ori bine, ori idiot scris. O linie medie nu există. Pamfletul bun este mai rar ca o bună poezie. De aceea a fost profesat numai de oameni inteligenți“, spunea Arghezi.

În 1919, după o serie de articole în care și-a exprimat părerea despre menținerea neutralității României în Primul Război Mondial, Arghezi este învinuit de trădare și colaboraționism cu forțe germane. Alături de alți patru ziariști, printre care și Ioan Slavici, Arghezi este condamnat la „cinci ani de recluziune“ și este întemnițat la Văcărești. După un an de închisoare este eliberat prin decret regal cu ceilalți colegi ziariști de detenție. Își cumpără terenul pe care și-a construit celebra locuință „Mărțișor“ în 1926, pe „Dealul Mărțișorului“, chiar în vecinătatea închisorii Văcărești. Aici Arghezi începe să cultive pomi fructiferi și viță de vie. Debutul său are loc la 31 de ani de la apariția primelor scrieri. Primul său volum de versuri, „Cuvinte potrivite“, este primit de criticii vremii cu elogii. Se spune că unii critici au vorbit despre poetul Arghezi la apariția primului volum tipărit ca fiind „cel mai mare poet român de la Eminescu încoace“. Un an mai târziu tot sub direcția sa, apare ziarul „Bilete de papagal“. După această dată, Tudor Arghezi va publica mai multe volume de versuri, romane, nenumărate articole. Va impune în literatura română ca specie literară tableta.

În 1929 publică prima sa carte de proză, „Icoane de lemn“. În 1931 va publica placheta de versuri „Flori de mucegai“ legată, ca și „Poarta neagră“, de anii de detenție. Tot acum, pentru copii, publică volumul în proză „Cartea cu jucării“, inaugurând o direcție secundară în creația scriitorului, ce va continua, mai apoi, cu poemele știute de școlari: „Cântec de adormit Mitzura“, „Buruieni“, „Mărțișoare“, „Prisaca“, „Zdreanță“ ș.a. În 1934 publică romanul „Ochii Maicii Domnului“ , tema principală fiind dragostea maternă și devotamentul filial.

În 1943, sub genericul „Bilete de papagal“ (ziarul „Informația zilei“) publică îndeosebi pamflete usturătoare, pentru care e cercetat de poliție. La 30 septembrie, apare pamfletul „Baroane“, în care îl atacă pe ambasadorul german Manfred von Killinger. Ziarul e imediat confiscat, scriitorul e închis la București și în lagărul de la Tg. Jiu. Va fi eliberat un an mai târziu. Este interzis apoi de comuniști și a trăit la limita supraviețuirii, vânzând cireșe la Mărțișor. Viziunea lui despre viață și artă s-a dovedit a fi în totală contradicție cu convingerile regimului socialist impus de sovietici și, începând cu 1947, publicistului Arghezi i se interzice orice apariție în presă. Poetul intră în cea mai neagră perioadă din viața sa. Este atacat în 1948 în „Scânteia“ într-un articol „Poezia putrefacției sau putrefacția poeziei“, în care întreaga operă a poetului este terfelită. În cei mai grei ani din viața sa, Arghezi a fost exilat la Mărțișor. Cărțile poetului au fost retrase din librării, iar tipografia de la Mărțișor devastată. Comuniștii au vrut să îi ia și casa. Alături de soție și cei doi copii, Baruțu și Mitzura Arghezi, poetul a dus în toți anii în care a fost interzis o luptă pentru supraviețuire. Din 1952, Arghezi a început să fie reabilitat, la sugestia lui Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Tudor Arghezi este distins cu premii și titluri, ales membru al Academiei Române, sărbătorit ca poet național la 80 și 85 de ani și deputat în Mare Adunare Națională. La 14 iulie 1967 poetul moare, fiind înmormântat cu funeralii naționale. Pentru activitatea sa Arghezi primește, prima oară în 1936, la egalitate cu George Bacovia, și a doua oară în anul 1946, Premiul Național de Poezie. În 1955, după ce este ales membru al Academiei Române, este distins cu numeroase titluri și premii, iar în 1965 primește Premiul Internațional Hohann Gottfried von Herder. În 1965 a fost nominalizat la Premiul Nobel pentru Literatură.

Din învățăturile lui Arghezi

Din învățăturile lui Arghezi au rămas pentru urmași vorbe de duh: „Nu e destul să fii bun. Trebuie să fii bun de ceva“; „De la intenție la realizare e de parcurs obstacolul imens al posibilității“; „Dezvață-te să respecți fațada, până ce n-ai văzut interiorul“; „A avea mult înseamnă adesea a stăpâni puțin“; „Un leneș sau un incapabil se răzbună cu scuza morală că n-a avut noroc.; „Viața noastră oscilează între două contradicții: datoria de a spune adevărul și necesitatea de a-l ascunde“; „Dragostea neîmpărtășită e ca o tăiere de fierăstrău în buștean uscat și se încheie cu ură și răzbunare“; „Speranța este un vis cu ochii deschiși“; „Cartea nu aduce doar leac pentru suflet, dar și vindecarea de lene și lașitate“.

Versurile sale vorbesc despre faptul că „orice viață de om începe de mai multe ori“. Astfel...

„Nu-ți voi lăsa drept bunuri, după moarte,
Decât un nume adunat pe o carte,
În seara răzvrătită care vine
De la străbunii mei până la tine,
Prin râpi și gropi adânci
Suite de bătrânii mei pe brânci
Și care, tânăr, să le urci te-așteaptă
Cartea mea-i, fiule, o treaptă.“

(„Testament“)

Surse: wikipedia.org; poetii-nostri.ro; versuri.ro; tudorarghezi.euscriitoriclasici.blogspot.com; versuri-si-creatii.ro;

George V. GRIGORE

Bibliotecile școlare/centrele de documentare și informare: modalități de supraviețuire în pandemie

Horiana PETRESCU, bibliotecar CCD Ilfov

Într-o perioadă în care condițiile generate de Covid 19 ne obligă să păstrăm distanțe de tot felul: fizică, socială, igienică, apropierea de CARTE rămâne o soluție valabilă, absolut necesară pentru preîntâmpinarea disoluției sufletești și spirituale, la care, supuși unor stări de urgență, alertă suntem, mici sau mari, mai predispuși.

Bibliotecile școlare, centrele de documentare și informare din unitățile de învățământ preuniversitar pot să se constituie în avanposturi, bastioane care să faciliteze informarea-documentarea în folosul învățării, sprijinind eficient demersul educativ al cadrelor didactice și susținând eforturile de a menține legătura cu cititorii, utilizatorii care caută CARTEA și au nevoie de serviciile infodocumentare oferite de bibliotecă/cdi, cu atât mai mult și mai intens cu cât scenariul pandemic este mai... galben sau roșu.

Bibliotecarii școlari din întreaga lume, la datorie

Cercetările demonstrează cu argumente pertinente faptul că elevii obțin rezultate mai bune în activitatea lor școlară dacă au acces la o bibliotecă școlară cu colecții pe măsură și de servicii infodocumentare performante care să conducă la realizarea unor obiective precum: dezvoltarea autonomiei în învățare, a gândirii critice și fundamentarea educației permanente.

În ciuda pandemiei, bibliotecarii școlari din întreaga lume se străduiesc să promoveze activitățile bibliotecile școlare.

Luna octombrie a fost aleasă de Asociația Internațională a Bibliotecilor Școlare (IASL), începând cu 2008, ca fiind luna în care bibliotecile școlare își propun să atragă atenția asupra importanței rolului lor în educație. Prin statutul, misiunea sa, biblioteca școlară atrage elevii spre lectură, oferindu-le posibilități de a se informa și documenta, de a înțelege și de a-și forma o opinie proprie, folosind informații relevante și surse veridice.

Tema 2020 pentru acest eveniment: „Găsește un drum pentru o bună sănătate și stare de bine".

Parte de Carte

Școala este o forță, la fel și biblioteca, iar, obiectivul lor comun trebuie să fie: *PARTE DE CARTE !*

La nivelul județului Ilfov, preocuparea pentru continuarea activității în bibliotecile școlare și centrele de documentare și informare din județ se manifestă constant. De la începutul anului școlar, bibliotecarii școlari, documentariștii, responsabilii CDI au proiectat planuri de activități relevante, adaptate noilor condiții de lucru. La solicitarea Casei Corpului Didactic Ilfov, în perioada 14-30 septembrie 2020, responsabilii au avut de completat o fișă a bibliotecii școlare/CDI-ului privind măsurile anticovid și noutățile referitoare la colecțiile de carte din dotare (achiziții, donații, transferuri, casări) și au răspuns la un chestionar privind nevoia de cursuri și activități care să-i ajute în activitate și să-i conducă la rezultate mai bune în direcția formării și dezvoltării competențelor și performanțelor profesionale.

Pe lângă acestea, în scopul unei mai bune cunoașteri a situației cu care se confruntă, au fost invitați să ia parte la un webinar pe tema „Aspecte actuale privind activitatea în bibliotecile și centrele de documentare și informare ale județului Ilfov".

La 25 septembrie 2020, bibliotecarii școlari, documentariștii, responsabili CDI din școlile județului au putut afla noutăți, discutând cu reprezentanți de marcă ai Asociației Bibliotecarilor din România prezenți, este vorba de Adriana Szekely, președinte. și de Carmen Pesantez, președinte al Diviziunii Biblioteci Școlare a ABR.

Doamna Szekely a prezentat punctul de vedere a ABR cu privire la situația nedorită a închiderii bibliotecilor școlare, precum și a preluării de către bibliotecari a altor sarcini care nu au legătură cu specificul muncii lor: măsurarea temperaturii elevilor, triajul, supravegherea la izolator etc. În vederea limitării, stopării acestor practici a fost creată de către ABR, petiția on line: „Nu închideți bibliotecile școlare" și a fost înaintată o scrisoare ministrului Educației. Iată un fragment din finalul scrisorii: „Credem că, într-o societate care dorește să evolueze, învățământul constituie prioritate națională, iar bibliotecile ca instituții infodocumentare nu pot să lipsească, acestea fiind parteneri ai școlii în exercitarea unui act educațional de calitate, având puterea să revigoreze spiritul națiunii și să promoveze valorile autentice, de aceea este nevoie să fie susținute prin legislație și finanțare".

Doamna Carmen Pesantez a făcut o prezentare având ca subiect „Bibliotecile și managementul situațiilor de criză".

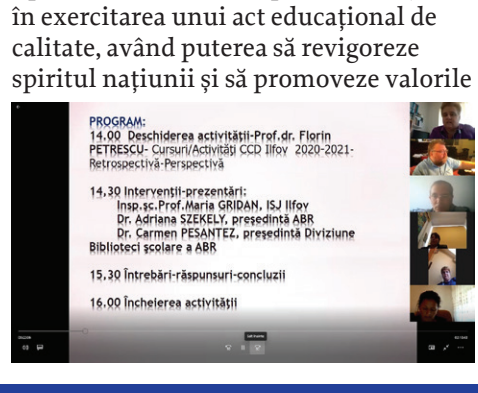

Transformarea crizei în oportunitate

În plină criză pandemică, structurile infodocumentare din unitățile de învățământ preuniversitar, bibliotecara CCD Ilfov a oferit trei actuale surse de documentare:

- Ministerul Educației și Cercetării, Ghidul pentru începerea cursurilor în anul școlar 2020-2021. Propuneri de scenarii pentru învățământul gimnazial și liceal, București, EDP, 2020.
- Ghid pentru aplicarea practicilor educaționale deschise în timpul pandemiei de coronavirus. Utilizarea Resurselor Educaționale Deschise în conformitate cu recomandările UNESCO, 2020.
- Ghidul proiectului „Susține cultura în școală", 2016

Cu acest prilej, s-a reiterat ideea necesității transformării crizei în oportunitate. În cazul nostru, al bibliotecarilor școlari, este necesar să ne preocupe dezvoltarea competențelor profesionale în direcția folosirii tehnologiilor informaționale, a incluziunii digitale care presupune: accesarea și utilizarea conținuturilor digitale, și comunicarea informației în spațiul virtual precum și crearea de conținut digital.

Întâlnirea metodică din 21 septembrie s-a încheiat cu un moment emoționant, o surpriză sub forma unei diplome și a unui buchet de gânduri și cuvinte frumoase, oferite colegei noastre Mariana Iancu, aflată în ultima sa zi de muncă la Școala Gimnazială nr. 1 Voluntari și în biblioteca pe care le-a slujit timp de 40 de ani, un exemplu de devotament și fidelitate extraordinară față de profesiunea aleasă.

Exemple de ceea ce pot face pentru comunitatea pe care o deservesc, bibliotecarii școlari sau, în cazul centrelor de documentare și informare, responsabilii CDI, ne-au oferit și participanții la următoarea întâlnire on line, pe aceeași temă de interes comun: *„Biblioteca școlară, adevărat tratat de supraviețuire"*

Desfășurată la 21 septembrie, pe platforma Zoom, sub forma unui workshop, cea de a doua activitate adresată aceluiași segment de cadre didactice auxiliare, și-a propus să aducă exemple concrete de bună practică, în direcția promovării

eficiente a structurilor infodocumentare din școli, fie ele biblioteci sau centre de documentare și informare precum și a eforturilor slujitorilor lor de promovare a lecturii și a „zăbavei" cititului pe care școlarii este necesar să le deprindă de la cele mai fragede vârste.

Organizat în parteneriat cu Casa Corpului Didactic Călărași și Biblioteca Județeană „Alexandru Odobescu" Călărași, workshopul a oferit prilejul celor prezenți de a afla despre o serie de preocupări de succes ale bibliotecarilor școlari din județele Călărași și Ilfov.

„Lecții despre Holocaust"

Sub denumirea „Parte de carte și în pandemie", CCD Ilfov a prezentat expoziția „Lecții despre Holocaust" un proiect al cărui coordonator a fost prof. dr. Florin Petrescu, autorul manualului „Istoria evreilor. Holocaustul", care a colaborat cu elevii cercului de istorie de la Liceul „Traian Lalescu" Brănești, aflat sub coordonarea prof. Ionica Drăghici.

Un alt moment deosebit, oferit de CCD Ilfov, a fost întâlnirea cu un scriitor ilfovean și cu o lansare inedită a unei cărți de proză scurtă: „Întâmplări din... întâmplare" cu subiecte din perioada stării de urgență martie-iunie 2020. Prezent, live, la întâlnirea cu bibliotecarii din Călărași, prof. Nică D. Lupu, autor a peste 20 de cărți, a mărturisit cât de legat sentimental este de județul Călărași prin funcțiile deținute de-a lungul timpului: director de cămin cultural (Fundulea), profesor de geografie, pasionat de Valea Mostiștei - zonă pe care a cercetat-o pe când era student și își elabora lucrarea de diplomă și apoi, la ani distanță, o prezintă într-unul din romanele sale: „*Căpitanul*" (2018).

Un alt moment emoționant oferit de CCD Ilfov se înscrie și invitația adresată tot live, de prof. metodist Marius Ovidiu Sebe, de la CCD Ilfov de a vizita Ilfovul și de a-i descoperi pitorescul. Unul din obiective de interes ar putea fi, pe bună dreptate comuna Afumați. Cu un trecut impresionant, cu locuri de poveste, comuna merită descoperită și cele două monografii apărute în această perioadă despre a căror apariție recentă a vorbit prof. Sebe pot pot suscita interesul iubitorilor de istorie, tradiție, frumos: *Monografia Bisericii Parohiei Afumați II - autor preot doctor Ionică Florin* și cea de a doua carte, *Afumați, file de istorie*, realizată de un colectiv de autori, personalități afumățene, coordonator fiind conf. univ. dr. Mircea Negru.

Cele patru ore petrecute în dialogul interjudețean - Ilfov-Călărași - au trecut în zbor, experiențele, emoțiile împărtășite fiind de bun augur pentru viitoare activități de succes care să țină deschise ușile bibliotecilor școlare, ale centrelor de documentare și informare, pentru toți cei care credem în puterea CĂRȚII: „*Noi... care nu ne facem spaimă de carte, știm cu toții - știm, zic - că orice știință adevărată își află adăpostul și temeiul său în cărți, precum știm iarăși că ele sunt vama cea mai înaltă și cea mai netăgăduită a științei celei adevărate*. (Alexandru Odobescu) ■

Pagină coordonată de prof. dr. Florin PETRESCU, director al CCD Ilfov